

Repertoriumnummer 2021/
Datum van uitspraak 1 december 2021
Rolnummer 2021/AR/1044

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

× Niet aan te bieden aan de
ontvanger

N°

Hof van beroep

Brussel

Sectie Marktenhof

19de kamer A

Kamer voor marktzaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002441922-0001-0041-02-01-1

De **FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIEN**, ON 0308.357.159, met maatschappelijke zetel te 1030 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 33 bus 49, appellant,

vertegenwoordigd door mr. SOMERS Geert, mr. DEBUSSERE Frederic en mr. FITEN Bernd, advocaten te 1000 BRUSSEL, Joseph Stevensstraat 7,

tegen

De **GEGEVENSBECHERMINGSAUTORITEIT**, ON 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35, geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. ROETS Joos en CLOOTS Elke, advocaten te 2018 ANTWERPEN, Oostenstraat 38 bus 201,

1. Rechtsmacht van het Marktenhof:

Het hof put zijn rechtsmacht uit een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof van beroep te Brussel op 5 juli 2021 door de FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIËN (hierna "FOD FINANCIËN") tegen de GEGEVENSBECHERMINGSAUTORITEIT (hierna "GBA").

Het beroep is gericht tegen de beslissing ten gronde nr. 66/2021 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2020-00818.

2. De vorderingen voor het Marktenhof:

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 8 oktober 2021 vordert de FOD FINANCIËN:
Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens:

In hoofdorde:

Vast te stellen dat de bestreden beslissing nr. 66/2021 van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2019-01377 onwettig/ongegrond is, en in elk geval de bestreden beslissing te vernietigen.

In ondergeschikte orde:

Vast te stellen dat de bestreden beslissing nr. 66/2021 van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2019-01377 deels onwettig/ongegrond is, en dienvolgens:

- het bevel tot rectificatie te vernietigen;*
- het bevel tot het informeren van de ontvangers te vernietigen;*
- de berisping te vernietigen voor de vermeende inbreuk op artikel 16 AVG;*

Vast te stellen dat de FOD Financiën voor het overige de bestreden beslissing nr. 66/2021 van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2019-01377 volledig, correct en tijdig heeft uitgevoerd, in het bijzonder met betrekking tot het bevel tot informatie en inzage;

In meer ondergeschikte orde:

□ Vast te stellen dat de bestreden beslissing nr. 66/2021 van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2019-01377 deels onwettig/ongegrond is, en dienvolgens het bevel tot het toelaten van een andersluidende verklaring te beperken, in het bijzonder door te oordelen dat de andersluidende verklaring:

- de volgende titel dient te vermelden: “Andersluidende verklaring ingevolge beslissing 66/2021 van 4 juni 2021 van de Gegevensbeschermingsautoriteit”;
- enkel en alleen betrekking mag hebben op de term “stroman”;
- geen enkele andere argumenten mag bevatten;
- dient te bestaan uit één pdf of een ander vergelijkbaar bestandsformaat;
- dient beperkt te zijn tot één A4-pagina;
- dient te worden bezorgd per e-mail aan [...]@minfin.fed.be;
- ten laatste binnen één week na de uitspraak van Uw Hof dient te worden bezorgd;
- geen afbreuk mag doen aan de rechten en vrijheden van anderen.

□ Vast te stellen dat de FOD Financiën voor het overige de bestreden beslissing nr. 66/2021 van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2019-01377 volledig, correct en tijdig heeft uitgevoerd, in het bijzonder met betrekking tot het bevel tot rectificatie, het bevel tot informatie en inzage en het bevel tot het informeren van de ontvangers;

In elk geval:

De GBA te veroordelen tot de kosten van het geding, daarin inbegrepen het rolrecht en de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding, deze laatste begroot op 1.560,00 EUR.”

Bij conclusie neergelegd op 29 oktober 2021 vordert de GBA:

In hoofdorde, het beroep deels onontvankelijk te verklaren, meer bepaald voor wat betreft:

- middelen 1 en 2 van de syntheseconclusie van verzoeker;
- middel 3 van de syntheseconclusie van verzoeker, in zoverre het is afgeleid uit het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
- middel 6 van de syntheseconclusie van verzoeker, in zoverre het is afgeleid uit het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het zorgvuldigheidsbeginsel en de “fair play”;
- middel 7 van de syntheseconclusie van verzoeker, in zoverre het is afgeleid uit het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;
- middelen 10 en 11 van de syntheseconclusie van verzoeker.

Tevens het beroep deels zonder voorwerp te verklaren, meer bepaald voor wat betreft;

- middel 5, eerste t.e.m. derde onderdeel, van het verzoekschrift;
- middel 6 van het verzoekschrift;

- *middel 12 van het verzoekschrift;*
- *middel 14 van het verzoekschrift.*

- *In ondergeschikte orde, het beroep minstens ongegrond te verklaren;*

- *In nog meer ondergeschikte orde, alvorens ten gronde uitspraak te doen, de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen:*

“Moet het recht op rectificatie uit artikel 16 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming zo worden geïnterpreteerd dat het zich ertegen verzet dat een nationale toezichthoudende autoriteit de belastingdienst van haar lidstaat beveelt om de betrokkene toe te laten een andersluidende verklaring te laten toevoegen aan fiscale dossiers van derde belastingplichtigen waarin de betrokkene wordt gekwalificeerd als (vermoedelijke) ‘stroman’?”

- *In uiterst ondergeschikte orde, de vernietiging van de bestreden beslissing te beperken tot het bevel om iedere ontvanger van de stroman-kwalificatie in kennis te stellen van de rectificatie;*

- *In elk geval, de verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.560 euro.”*

Bij tussenarrest van 16 juli 2021 heeft het Hof beslist:

“Alvorens uitspraak te doen over de ontvankelijkheid en de grond van het ingestelde beroep;

Uitspraak doende bij tussenarrest binnen het beperkte debat (1) om de opheffing te bevelen van de voorlopige uitvoerbaarheid van de bevelen van de beslissing van de GBA van 4 juni 2021 totdat het Marktenhof ten gronde uitspraak gedaan zal hebben en (2) te zeggen voor recht dat elke eventueel reeds genomen uitvoeringsmaatregel onmiddellijk ongedaan gemaakt moet worden;
Verklaart het verzoek ongegrond en wijst de FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIËN ervan af;

Geeft de partijen akte van hun akkoord over de conclusiekalender voor het in staat stellen van de zaak ten gronde;

[...]

Houdt al het overige aan.”

3. De Bestreden Beslissing:

De Bestreden Beslissing stelt:

1. *op grond van artikel 58.2 b) AVG en artikel 100, §1, 5° WOG een berisping te formuleren ten aanzien van de verweerder voor de inbreuken op de artikelen 11, 11/1, 11/2 en 11/3 §2 juncto § 3 van de wet van 3 augustus 2012 en de artikelen 14, 15, 16 en 18 AVG (het niet inlichten van de klaagster omtrent de opheffing van de ingeroepen afwijkingen en het geen gevolg geven aan de verzoeken tot uitoefening van de rechten van de betrokkene);*
2. *op grond van artikel 58.2 c) AVG en artikel 100, § 1, 6° WOG de verweerder te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de klaagster om haar rechten uit te oefenen, meer bepaald het verzoek tot informatie en inzage (art. 14 en 15 AVG) en dit binnen de termijn van één maand te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beslissing en de Geschillenkamer binnen dezelfde termijn in kennis te stellen van het gevolg dat werd gegeven aan onderhavige beslissing;*
3. *op grond van artikel 58.2 c) AVG en artikel 100, §1, 6° WOG de verweerder te bevelen dat wordt voldaan aan het verzoek van de klaagster om haar rechten uit te oefenen, meer bepaald het verzoek tot rectificatie (art. 16 AVG), en dit binnen de termijn van één maand te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beslissing, alsook de Geschillenkamer binnen dezelfde termijn in kennis te stellen van het gevolg dat werd gegeven aan onderhavige beslissing. De Geschillenkamer beveelt de verweerder in dit verband meer bepaald de klaagster toe te laten een andersluidende verklaring te laten toevoegen aan de betrokken dossiers met betrekking tot de kwalificatie van “stroman”; en*
4. *op grond van artikel 58.2 c) AVG en artikel 100, §1, 10° WOG de verweerder te bevelen iedere ontvanger aan wie de betrokken persoonsgegevens werden verstrekt in kennis te stellen van voormelde rectificatie (art. 19 AVG juncto art. 16 AVG) en dit binnen de termijn van één maand te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beslissing, alsook de Geschillenkamer binnen dezelfde termijn in kennis te stellen van het gevolg dat werd gegeven aan onderhavige beslissing.*

4. De feiten:

4.1.

De verschillende partijen geven een eigen feitenrelaas.

De Geschillenkamer van de GBA vat de feiten als volgt samen:

Feiten en procedure

1. Op 6 februari 2020 dient de klagster een klacht in bij de Gegevensbeschermingsautoriteit tegen de verweerder.
2. Het voorwerp van de klacht betreft een verzoek tot informatie, inzage, rectificatie en beperking van de verwerking van persoonsgegevens gericht door de klagster aan de verweerder op 18 juli 2019 en 9 augustus 2019. De klagster preciseert dat zij actief is als boekhouder in het Groothertogdom Luxemburg. Deze stelt de voormelde verzoeken te hebben gericht aan de verweerder naar aanleiding van de vermelding van diens naam in diverse dossiers betreffende fiscale onderzoeken ten aanzien van belastingplichtigen, uitgevoerd door de verweerder. De klagster stelt meer bepaald dat deze ten onrechte als “stroman” wordt vermeld in de betrokken dossiers waarbij, in hoofde van de betrokken belastingplichtigen, sprake zou zijn van belastingontduiking. De klagster preciseert dat het verzoek tot uitoefening van haar rechten door de verweerder bij brief van 28 oktober 2019 werd afgewezen, naar aanleiding waarvan deze klacht indiende bij de Gegevensbeschermingsautoriteit.
3. Op 20 februari 2020 wordt de klacht ontvankelijk verklaard op grond van artikel 58 juncto artikel 60 WOG, wordt de klagster hiervan in kennis gesteld overeenkomstig artikel 61 WOG en wordt de klacht op grond van artikel 62, §1 WOG overgemaakt aan de Geschillenkamer.
4. Op 23 maart 2020 beslist de Geschillenkamer op grond van de artikelen 95, §1, 1°, en 98 WOG dat de klacht gereed is voor behandeling ten gronde.
5. Per brief van 23 maart 2020 worden de partijen in kennis gesteld van het feit dat de klacht gereed is voor behandeling ten gronde en worden deze tevens op grond van artikel 99 WOG in kennis gesteld van de termijn om hun verweermiddelen in te dienen.
6. Op 24 april 2020 legt de verweerder zijn conclusie van antwoord neer.”

4.2.

De FOD FINANCIËN geeft volgend relaas:

A. De partijen

1. De klagster in de beslissing nr. 66/2021 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 4 juni 2021 in zaak nr. DOS-2020-00818 (hierna “bestreden beslissing”) was mevrouw X, [...] (stuk **Error!Reference source not found.**).
2. De verweerder in de bestreden beslissing was de Federale Overheidsdienst Financiën, Koning Albert II-laan 33 bus 49, 1030 Schaarbeek, met ondernemingsnummer 0308.357.159 (afgekort als “FOD Financiën”).

De FOD Financiën, meer bepaald de Algemene Administratie van de Bijzondere Belastinginspectie (afgekort als “AABBI”), is belast met de strijd tegen de fraude voor alle belastingen, rechten en taksen waarvan de vestiging, de inning en de invordering aan de FOD Financiën zijn toevertrouwd. Tevens bestrijdt de AABBI ook misbruik en misdrijven in fiscale zaken.

De verweerder stelde middels het verzoekschrift van 5 juli 2021 beroep in tegen de bestreden beslissing.

B. *De FOD Financiën startte een vooronderzoek tegen persoon Y in dossier X waar klaagster bij naam in werd vernoemd en ook als vermoedelijke “stroman”*

3. Op 4 januari 2018 verkreeg de AABBI inlichtingen uit het buitenland in het kader van de Common Reporting Standards (afgekort als “CRS”)¹. Op basis van deze inlichtingen wordt een vooronderzoek gestart. In dit vooronderzoek doet de ermee belaste ambtenaar opzoeken in interne en externe databanken waaronder [...].

*Vervolgens neemt de ambtenaar de resultaten van het vooronderzoek en zijn standpunt op in een document dat wordt geklasseerd onder dossier X. In casu werden ten aanzien van klaagster volgende gegevens en standpunten opgenomen (stuk **Error! Reference source not found.** en **Error! Reference source not found.**).*

*“Mevr. X is oprichter en bestuurder van [...] SA. (...)
[...] SA heeft haar maatschappelijke zetel te [...]. Zij is dus gevestigd in dit bedrijventrum: [...].
De oprichting gebeurde op [...] door [...] SaRL
(vertegenwoordigd door [...]) en Mevr X [...].
Het kapitaal bij oprichting bedroeg [...], waarvan [...] en Mevr. X elk 50% [...] bezitten.
Bij de oprichting (Constitution) worden volgende personen als bestuurders benoemd:
[...] SARL
Mevr. X
[...] SARL
[...] SA werd omgevormd tot [...] met ingang van [...]
(...)”*

¹ Zie <https://financien.belgium.be/nl/E-services/crs/beschrijving>.

Mevr. X is oprichter en bestuurder van [...] SA. Zij heeft de Belgische nationaliteit en was gedomicilieerd in België tem [...]. Sinds 2003 heeft ze haar domicilie in Luxemburg op het adres: [...]. Zij heeft mandaten in Luxemburg, maar ook in België. [...]

- Bestuurder van [...] sinds [...];
- Bestuurder van [...] sinds [...];
- (Gedelegeerd) Bestuurder van [...] sinds [...];
- Bestuurder van [...] sinds [...].

Bij opzoeking van Mevr. X in [...] vinden we [...] hits, voornamelijk mandaten als bestuurder.

(...)

Bij nazicht van haar mandaten stellen we vast dat de meeste vennootschappen in Luxemburg gevestigd zijn op deze 3 adressen:

o [...]

o [...]

o [...]

Mevr. X is aandeelhouder/ultimate owner van diverse "SA SPF" vennootschappen in Luxemburg. Vermoedelijk treedt zij op als "stroman"

(...)

Ze bezit 3 onroerende goederen in België [...]:

- 1/6 blote eigendom appartement [...]
- ½ volle eigendom (samen met echtgenoot) in 3 appartementen in [...]
- 1/6 blote eigendom appartement [...].

(...)

Er werd evenwel nog geen dossier geopend in hoofde van mevr. X."²

4. Op basis van het vooronderzoek in dossier X wordt een fiscaal onderzoek gestart naar persoon Y en niet naar mevrouw X. Aan persoon Y wordt op 14 juni 2019 een voorafgaande kennisgeving van aanwijzingen van belastingontduiking (op basis van art. 333 WIB92) verstuurd. Mevrouw X wordt hierin als volgt vernoemd (stuk **Error! Reference source not found.):**

"Uit verdere opzoekingen op basis van openbare bronnen blijken volgende zaken:

² Nadruk toegevoegd

- De vennootschap X SA werd opgericht op X/2013 door Mevr. X en [...]. X werd opgericht onder de vorm van een SPF, zijnde een quasi onbelaste entiteit, en werd op [...] omgevormd naar een [...].
- De bestuurders van de vennootschap zijn mevr. X, [...] SRL (vertegenwoordigd door mevr. X) en [...] (vertegenwoordigd door [...]) (bron: Légilux –Luxemburgs Staatsblad). Mevrouw X heeft de Belgische nationaliteit maar is sinds 2003 officieel gedomicilieerd in Luxemburg.
- Mevrouw X is actueel betrokken in tientallen vennootschappen (als mandaathouder of als aandeelhouder) en was eveneens betrokken in talloze andere vennootschappen. Veel van deze vennootschappen zijn gevestigd op slechts enkele verschillende adressen. In totaal werden honderden betrokkenheden vastgesteld bij opzoeking in de Mémorial Luxembourg.
- Na opzoeken in databases en op het internet kan er geen directe link gevonden worden tussen de vennootschap X SA en mevrouw X.(...)
Verder kan gegrond vermoed worden dat de officiële oprichter en bestuurder van X SA, mevr. X, eigenlijk een stroman is, gezien het groot aantal vennootschappen waarin zij betrokken is/was en gezien het feit dat deze vennootschappen op dezelfde adressen zijn gevestigd.
Dit alles maakt dat er voldoende aanwijzingen zijn om te besluiten dat u, mevrouw X, wel degelijk de uiteindelijk begunstigde bent van de bovenvermelde bankrekeningen.”³

Uit dit stuk kan worden afgeleid dat de AABBI aanwijzingen heeft dat door persoon Y bepaalde bedragen niet werden aangegeven in de personenbelasting, maar wel werden ingebracht in vennootschap Z, een vennootschap waarin klaagster op dat moment tevens bestuurder was.

Een voorafgaande kennisgeving van aanwijzingen van belastingontduiking wordt naar een belastingplichtige gestuurd om de onderzoekstermijn van de AABBI te verlengen (stuk **Error! Reference source not found.**). De onderzoekstermijn kan maximaal met 4 jaar worden verlengd. De AABBI dient bij zulke voorafgaande kennisgeving enkel te beschikken over aanwijzingen van belastingontduiking in hoofde van de belastingplichtige, in casu persoon Y (en niet mevrouw X). De AABBI dient nog niet het bewijs te leveren van fiscale fraude, het doel van de bijkomende onderzoekstermijn is juist om deze aanwijzingen verder te onderzoeken.

³ Nadruk toegevoegd.

In dit stuk licht AABBI uitgebreid toe waarom zij meent dat er in hoofde van persoon Y aanwijzingen van belastingontduiking bestaan, met name dat:

- de CRS-fiche uitwijst dat persoon Y uiteindelijk begunstigde is van de bankrekeningen van vennootschap X [waarvan eiseres bestuurder is] en op dewelke een bedrag van meer dan 2 miljoen EUR staat;*
- persoon Y deze bankrekeningen niet heeft aangegeven in de personenbelasting;*
- persoon Y ontkent voormelde vaststellingen naar aanleiding van een vraag om inlichtingen d.d. 12 oktober 2018;*
- een SPF een laagbelaste entiteit is die vaak wordt gebruikt om activa te onttrekken;*
- de grootteorde van de in 2013 door persoon Y ingebrachte gelden niet kunnen verklaard worden op basis van de door persoon Y aangegeven inkomsten, noch op grond van de inkomsten over een langere periode;*
- er gebruik wordt gemaakt van administratiekantoren die de uiteindelijk begunstigde van de vennootschap verbergen en in feite optreden als stroman(en). De AABBI vond terug dat eiseres bestuurder was van tal van vennootschappen die op hetzelfde adres zijn gevestigd.*

Het gebruik van administratiekantoren is aantrekkelijk voor belastingontduiking en witwas. Administratiekantoren laten toe de werkelijke economische begunstigde van de vennootschap te verhullen door gebruik te maken van bestuurders die voor hen op papier optreden.

[.....]

C. *Klaagster verzet zich tegen de verwerking van haar persoonsgegevens in het kader van het vooronderzoek tegen persoon Y en verzoekt om informatie, inzage, rectificatie en beperking van de verwerking van haar persoonsgegevens*

5. Op 18 juli 2019 verzet klaagster zich bij monde van haar raadslieden tegen de verwerking van haar persoonsgegevens. Zij hekelt voornamelijk dat zij zowel in het verslag van het vooronderzoek en uitbreiding van de onderzoekstermijn jegens persoon Y wordt genoemd als een (vermoedelijke) “stroman”⁴.

⁴ Een persoon die handelt in eigen naam maar in werkelijkheid voor rekening van een verheimelijke achterman (K. GEENS, “Over veinzing, stromannen en tussenpersonen”, *TFR* 2003, afl. 241, 412).

6. *Klaagster verzoekt tot het verschaffen van informatie, inzage, rectificatie en beperking van verwerking van de persoonsgegevens (stuk **Error! Reference source not found.**). De AABBI antwoordt hierop op 7 augustus 2019. Er wordt aan klaagster inzage verleend zowel op basis van de wetgeving inzake openbaarheid van bestuur als op basis van de privacywetgeving.*

*De inzage vindt plaats op 21 augustus 2019. Hierin werd gesteld dat geen specifiek dossier jegens eiseres werd geopend. Dit valt tevens te lezen in het verslag van het vooronderzoek (stuk **Error! Reference source not found.**).*

7. *Op 8 augustus 2019 wordt er door klaagster een gelijkaardig verzoek gericht aan de functionaris voor gegevensbescherming van de Dienst voor Informatieveiligheid en Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer (stuk **Error! Reference source not found.**).*

*Op 28 oktober 2019 wijst de functionaris voor gegevensbescherming van de Dienst voor Informatieveiligheid en Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer de grieven van klaagster af. De Dienst stelt dat klaagster reeds inzage werd verleend, dat de persoonsgegevens enkel voor een welbepaald gewettigd doel werden verzameld en dat de verwerking van de persoonsgegevens noodzakelijk is voor de uitvoering van de wettelijke opdrachten van de AABBI (stuk **Error! Reference source not found.**).*

D. *Klaagster dient vervolgens klacht in bij de Gegevensbeschermingsautoriteit voor vermeende inbreuken door de FOD Financiën op de Verordening 2016/679 van 27 april 2016*

8. *Op 6 februari 2020 legt mevrouw X klacht neer bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (afgekort als “GBA”) voor vermeende inbreuken door de FOD Financiën op de Verordening 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (hierna “AVG”).*

9. *Zij stelt dat zij in diverse fiscale dossiers ten aanzien van belastingplichtigen ten onrechte wordt genoemd als “stroman”, hoewel zij zelf niet het voorwerp vormt van het onderzoek. In deze dossiers wordt in hoofde van de betrokken belastingplichtigen gewag gemaakt van belastingontduiking. Klaagster verzet zich tegen het gebruik door de FOD Financiën van haar persoonsgegevens.”*

5. Het juridisch kader van de rechtsmacht van het Marktenhof:

De materie wordt geregeld door de Belgische Wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna WOG).

Wat het aanhangig maken en ontvankelijkheid van een klacht of een verzoek betreft gelden de artikelen 58 en volgende.

De procedure voor de geschillenkamer en het verhaal ertegen wordt geregeld in afdeling 3 “Procedure voor de geschillenkamer”.

De toepasselijke regels van de AVG⁵ zijn de artikelen 14, 15, 16, 18 en 19.

Evenals de artikelen 11 tot 11/3 van de wet van 3 augustus 2012 houdende bepalingen betreffende de verwerking van persoonsgegevens door de Federale Overheidsdienst Financiën in het kader van zijn opdrachten.

6. De ingeroepen middelen.

6.1.

De FOD FINANCIËN ontwikkelt volgende middelen:

MIDDEL 1: De bestreden beslissing schendt het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien de klacht een nevensgeschil is bij een ruimer fiscaal geschil en dus had moeten worden geseponeerd – Minstens had de Geschillenkamer moeten motiveren waarom er werd afgeweken van het eigen sepotbeleid.

MIDDEL 2: De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien de Geschillenkamer bij de voorbereiding van de bestreden beslissing niet de werkelijke beweegredenen van de klaagster heeft onderzocht – Het klachtenrecht wordt misbruikt door klaagster omdat de werkelijke beweegredenen is om informatie te bekomen of er lastens klaagster al dan niet een fiscaal onderzoek wordt gevoerd.

MIDDEL 3 : De bestreden beslissing schendt het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen omdat het recht op rectificatie enkel geldt voor “onjuiste” persoonsgegevens – De verwerking door de FOD Financiën is niet “onjuist” (a) omdat de FOD Financiën duidelijk vermeldt dat de kwalificatie als “stroman” een vermoeden (een mening) betreft en dit vermoeden kan worden onderbouwd met feitelijke elementen en (b) omdat de FOD Financiën wettelijk verplicht is om de persoon die het onderwerp vormt van een fiscaal onderzoek (persoon Y) op nauwkeurige wijze te informeren van de aanwijzingen van belastingontduiking zodat persoon Y deze aanwijzingen volledig kan begrijpen (art. 333 WIB92).

Het recht op rectificatie geldt enkel voor “onjuiste” persoonsgegevens.

a. Het gebruik van de term “stroman” is niet onjuist omdat de FOD Financiën duidelijk vermeldt dat de kwalificatie als “stroman” een

⁵ Verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)

vermoeden (een mening) betreft en dit vermoeden kan worden onderbouwd met feitelijke elementen.

b. Het gebruik van de term “stroman” is niet onjuist omdat de FOD Financiën wettelijk verplicht is om de persoon die het onderwerp vormt van een fiscaal onderzoek (persoon Y) op nauwkeurige wijze te informeren van de aanwijzingen van belastingontduiking zodat persoon Y deze aanwijzingen volledig kan begrijpen (art. 333 WIB92).

MIDDEL 4: De bestreden beslissing schendt de rechten van verdediging en moet daarom vernietigd worden, aangezien zij gebaseerd is op een (vermeende) beslissing van de Eerstelijnsdienst (ELD) over de ontvankelijkheid van de klacht waar de FOD Financiën niet van in kennis werd gesteld.

MIDDEL 5: De bestreden beslissing schendt de rechten van verdediging en moet daarom vernietigd worden, (1) aangezien de FOD Financiën geen kennis heeft van de beslissing van de Geschillenkamer dat het dossier “gereed is voor behandeling ten gronde” en (2) aangezien de FOD Financiën per brief van 23 maart 2020 niet volledig werd ingelicht over de klacht.

MIDDEL 6 : De bestreden beslissing schendt de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, de redelijketermijneis, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair play en moet daarom vernietigd worden, aangezien de conclusietermijnen die aan de FOD Financiën eenzijdig werden opgelegd, zéér kort waren gezien de complexiteit van het dossier (minder dan één maand), en vervolgens de beslissing ten gronde van de Geschillenkamer meer dan één jaar na datum van de syntheseconclusie van de FOD Financiën op zich liet wachten.

MIDDEL 7: De bestreden beslissing schendt het legaliteits-, motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien zij een bevel overeenkomstig artikel 19 AVG oplegt zonder dat artikel 19 AVG onderdeel was van de klacht van klaagster.

MIDDEL 8: De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en moet daarom vernietigd worden, aangezien zij niet gesteund is op deugdelijke motieven en doordat de Geschillenkamer niet antwoordt op alle argumenten die door de FOD Financiën werden opgeworpen.

MIDDEL 9: De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien zij niet zorgvuldig werd voorbereid omdat de FOD Financiën niet op voorhand werd geïnformeerd over de mogelijk op te leggen sanctie.

MIDDEL 10: In ondergeschikte orde: indien Uw Hof het bevel tot rectificatie, het bevel tot informeren van ontvangers van de rectificatie niet zou vernietigen, dient te worden vastgesteld dat de FOD Financiën deze bevelen volledig, correct en tijdig heeft

uitgevoerd. In elk geval dient te worden vastgesteld dat de FOD Financiën het bevel tot informatie en inzage volledig, correct en tijdig heeft uitgevoerd.

- 1. Het bevel rectificatie en het bevel tot het informeren van de ontvangers van de rectificatie werd volledig, correct en tijdig uitgevoerd.*
- 2. Het bevel tot informatie en inzage werd volledig, correct en tijdig uitgevoerd.*

MIDDEL 11: In meer ondergeschikte orde: het toelaten van een andersluidende verklaring is een onderdeel van het bevel tot rectificatie en dient – indien het bevel tot rectificatie niet zou worden vernietigd – minstens aan voorwaarden en beperkingen te worden gekoppeld.

6.2.

De GBA laat gelden:

Eerste verweermiddel: Middelen 1 en 2 van de syntheseconclusie van de verzoeker zijn niet-ontvankelijk wegens laattijdigheid; middelen 3, 6 en 7 van de syntheseconclusie van de verzoeker zijn om dezelfde reden gedeeltelijk niet-ontvankelijk

Tweede verweermiddel: Dat de bestreden beslissing de klacht niet seponeert – en ook niet motiveert waarom zij de klacht niet seponeert – maakt niet dat de bestreden beslissing het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt (verweer tegen middel 1 syntheseconclusie verzoeker)

Derde verweermiddel: De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel niet door de werkelijke beweegreden van de klager niet te onderzoeken (verweer tegen middel 2 syntheseconclusie verzoeker)

Vierde verweermiddel: Uw Hof heeft geen rechtsmacht om te oordelen over de beslissingen van de Eerstelijnsdienst (verweer tegen middel 4 syntheseconclusie verzoeker en middel 2 verzoekschrift)

Vijfde verweermiddel: De Geschillenkamer heeft met toepassing van artikel 95, §§ 1 en 2, WOG correct beslist over de verdere opvolging van het dossier – Het gegeven dat de klacht niet (onmiddellijk) samen met de in artikel 98 WOG bedoelde kennisgeving werd overgemaakt aan de FOD Financiën, betref een materiële vergissing die onverwijld werd rechtgezet – Geen schending van de rechten van verdediging van de FOD Financiën (verweer tegen middel 5 & 6 syntheseconclusie verzoeker en tegen middel 3 & 4 verzoekschrift verzoeker)

Zesde verweermiddel: De conclusietermijnen die door de Geschillenkamer werden toegekend aan de partijen waren niet onredelijk – De Geschillenkamer is in het kader van haar oordeelsvinding niet gebonden aan een dwingende termijn – Geen schending van de rechten van verdediging van de FOD Financiën en de overige aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur (verweer tegen middel 6 syntheseconclusie verzoeker en tegen middel 4 verzoekschrift verzoeker)

Zevende verweermiddel: De bestreden beslissing perkt de draagwijdte van de wet van 3 augustus 2012 niet op onrechtmatige wijze in – Richtlijn 2016/680 is niet van toepassing – de bestreden beslissing mocht naar de brief van de functionaris voor gegevensbescherming verwijzen en heeft het fiscaal beroepsgeheim niet geschonden

– de Geschillenkamer vermocht de FOD Financiën te bevelen om de ontvangers van de gerectificeerde persoonsgegevens in kennis te stellen van de rectificatie (verweer tegen middel 7 syntheseconclusie verzoeker en middel 5 verzoekschrift)

(a) Eerste onderdeel van het verweermiddel: verzoeker doet in zijn syntheseconclusie impliciet afstand van onderdelen 1 t.e.m. 3 van het vijfde middel uit het verzoekschrift, zodat het middel in die mate zonder voorwerp is

(b) Tweede onderdeel van het verweermiddel: de Geschillenkamer heeft de draagwijdte van de uitzonderingen vervat in de artikelen 11 t.e.m. 11/3 van de wet van 3 augustus 2012 niet onrechtmatig ingeperkt

(c) Derde onderdeel van het verweermiddel: Richtlijn 2016/680 is niet van toepassing

(d) Vierde onderdeel van het verweermiddel: de bestreden beslissing mocht naar de brief van de functionaris voor gegevensbescherming verwijzen en heeft het fiscaal beroepsgeheim niet geschonden

(e) Vijfde onderdeel van het verweermiddel: de Geschillenkamer is haar bevoegdheid niet te buiten gegaan door de FOD Financiën te bevelen om de ontvangers van de gerectificeerde persoonsgegevens in kennis te stellen van de rectificatie (verweer tegen middel 7 syntheseconclusie verzoeker en tegen het vierde onderdeel van middel 5 verzoekschrift)

Achtste verweermiddel: De bestreden beslissing schendt de vrijheid van meningsuiting niet; evenmin schendt zij het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel door de FOD Financiën een bevel tot rectificatie op te leggen (art. 16 AVG) (verweer tegen het eerste onderdeel van middel 3 syntheseconclusie verzoeker en tegen middel 6 verzoekschrift)

(a) Eerste onderdeel van het verweermiddel: verzoeker doet in zijn syntheseconclusie impliciet afstand van middel 6 van het verzoekschrift, dat is afgeleid uit een schending van de vrijheid van meningsuiting van de belastingadministratie – dat middel is daarom zonder voorwerp

(b) Tweede onderdeel van het verweermiddel: de vrijheid van meningsuiting van de betrokken fiscale ambtenaar is hoe dan ook niet geschonden door de bestreden beslissing

(c) Derde onderdeel van het verweermiddel: de bestreden beslissing schendt het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel niet door te erkennen dat de klager een recht heeft op rectificatie (art. 16 AVG) (verweer tegen eerste onderdeel van middel 3 syntheseconclusie verzoeker)

(d) Vierde onderdeel van het verweermiddel: in ondergeschikte orde verzoekt de GBA Uw Hof om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen aangaande de uitlegging van artikel 16 AVG

Negende verweermiddel: de bestreden beslissing miskent artikel 333, derde lid, WIB '92 niet – het beginsel *lex specialis derogat generali* vindt hier hoe dan ook geen toepassing (verweer tegen het tweede onderdeel van middel 3 syntheseconclusie verzoeker en middel 7 verzoekschrift)

Tiende verweermiddel: De bestreden beslissing is behoorlijk materieel gemotiveerd – Het volstaat dat een beslissing afdoende wordt gemotiveerd met draagkrachtige motieven – De motiveringsplicht vereist niet dat daarnaast ook ‘overtollige motieven’ worden opgenomen in een beslissing – Evenmin vereist de motiveringsplicht dat een beslissing afzonderlijk moet antwoorden op elk argument dat wordt aangevoerd door de betrokkene, temeer indien deze argumenten niet van aard zijn om de uitkomst van de beoordeling te wijzigen (verweer tegen middel 8 syntheseconclusie verzoeker en middel 8 verzoekschrift verzoeker)

Elfde verweermiddel: De bestreden beslissing werd op een zorgvuldige wijze genomen en staat in een redelijke verhouding tot de feiten – De Geschillenkamer heeft zich met kennis van zaken gebaseerd op de in het dossier aanwezige gegevens – De FOD Financiën diende niet te worden geïnformeerd over de sanctie die de Geschillenkamer zinnens was om op te leggen, vermits de minst zware sanctie werd opgelegd (verweer tegen middel 9 syntheseconclusie verzoeker en tegen middel 9, 10 & 11 verzoekschrift verzoeker)

Twaalfde verweermiddel: De bevelen tot inzage en informatie zijn niet zonder voorwerp en het bevel tot inzage is in casu niet onevenredig (verweer tegen middel 12 verzoekschrift)

(a) Eerste onderdeel van het verweermiddel: verzoeker doet in zijn syntheseconclusie impliciet afstand van middel 12 van het verzoekschrift; dat middel is daarom zonder voorwerp

(b) Tweede onderdeel van het verweermiddel: middel 12 van het verzoekschrift is ongegrond

Dertiende verweermiddel: De bevelen tot rectificatie en kennisgeving van die rectificatie aan de ontvangers van de persoonsgegevens zijn niet zonder voorwerp (verweer tegen middel 13 verzoekschrift)

Veertiende verweermiddel: De berisping is niet zonder voorwerp (verweer tegen middel 14 verzoekschrift)

Vijftiende verweermiddel: Uw Hof heeft geen rechtsmacht om te oordelen over de (al dan niet) correctheid van de uitvoering van beslissingen van de Geschillenkamer (verweer tegen middel 10 syntheseconclusie verzoeker)

Zestiende verweermiddel: Uw Hof heeft geen rechtsmacht om bijkomende voorwaarden te stellen inzake de uitvoering van beslissingen van de Geschillenkamer (verweer tegen middel 11 syntheseconclusie verzoeker)

7. Beoordeling.

7.0. - voorafgaand.

7.0.1.

Het voorafgaand verweermiddel van de GBA dat betrekking heeft op het eerste middel van het verzoekschrift te weten het opschorten van de uitvoerbaarheid, is niet (meer) ontvankelijk nu het Hof bij tussenarrest uitspraak heeft gedaan over de gevorderde opschorting van de uitvoerbaarheid.

7.0.2.

Het Hof merkt op dat de partijen in de aangevoerde middelen steun zoeken voor hun (theoretische of academische) standpunten die de eigenlijke beoordeling van de Bestreden Beslissing te dezen, te buiten gaan.

Partijen trachten van het Marktenhof een soort van bindend precedent te bekomen.

Het Belgische rechtssysteem kent geen bindende precedentwaarde toe, noch aan administratieve, noch aan rechterlijke beslissingen (zie o.m. art. 6 Ger.W.). Elke beslissing van een rechter is specifiek en strekt zich niet uit tot een ander dan het behandelde dossier.

Het Marktenhof beoordeelt elk beroep niet alleen op basis van algemene rechtsprincipes wat de rechtspleging en de grond van de zaak betreft (voor dit laatste inzonderheid de regels van behoorlijk bestuur *sensu lato*) maar tevens op basis van de concrete feiten, de in een concreet dossier ingeroepen middelen (en bewijzen) die van zaak tot zaak verschillen en waarvan de verschillen in één dossier ten opzichte van de feiten, middelen en bewijzen in een ander dossier, kunnen leiden tot ogenschijnlijk andersluidende uitspraken.

7.1. De ontvankelijkheid van middelen die niet binnen de beroepstermijn zijn opgeworpen (eerste middel van de GBA):

7.1.1.

De GBA liet bij conclusie gelden:

“In een objectief contentieux mogen de middelen waarmee de bestreden bestuurshandeling wordt aangevochten enkel in het verzoekschrift worden opgeworpen en dus niet in latere procedurestukken. Aangezien de uitkomst van het geschil de openbare orde raakt, zijn de partijen niet de meesters van het geding. Een efficiënte geschillenbeslechting wordt door de wetgever gezien als essentieel om de rechtsonzekerheid die het aanvechten van een administratieve beslissing met zich meebrengt te beperken. Daarom wordt de omvang van het geding, anders dan in het burgerlijk proces, vastgelegd in de voorprocedure, d.w.z. in de bestuurlijke fase. Een bijkomende reden is dat de verzoeker de kans zou worden geboden om de vervaltermijn – die, zoals gezegd, van openbare orde is – te omzeilen indien hem wordt toegestaan om in de loop van de procedure zijn verzoekschrift aan te vullen met nieuwe middelen.

[...]

1. *Het valt op dat ook een gewijzigd middel aangemerkt wordt als nieuw. Zo oordeelde de Raad van State dat een verzoeker geen bijkomende grondslag aan een middel kan geven: voor zover hij de schending van de formele motiveringsplicht eraan had toegevoegd, was het middel niet-ontvankelijk.⁶*

⁶ R.v.S., 20 december 2007, *Houben-Jacobs*, nr. 178.073, 2.1.5.

2. *In casu voert de verzoeker in zijn syntheseconclusie twee volledig nieuwe middelen aan ten opzichte van het verzoekschrift, met name het eerste en het tweede middel. Deze middelen zijn niet van openbare orde aangezien zij geen betrekking hebben op de schending van een regel die bepaalde essentiële waarden in de samenleving beoogt te behartigen of te bestendigen.⁷ Deze middelen overschrijden immers op geen enkele manier de persoonlijke belangen van de verzoeker. Deze laatste heeft bovendien op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de omstandigheden hem verhinderden om deze middelen in een eerder stadium in te roepen. Beide middelen dienen dus als niet-ontvankelijk te worden beschouwd.*

3. *Daarnaast wijzigt de verzoeker de in het verzoekschrift aangevoerde middelen op verregaande wijze in zijn syntheseconclusie:*

- *Aan het vierde middel van zijn verzoekschrift (thans het zesde middel) voegt de verzoeker maar liefst vier grondslagen toe die niet eerder aan bod kwamen, te weten het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het zorgvuldigheidsbeginsel en de “fair play”;*
- *Aan het vijfde middel van zijn verzoekschrift (thans het zevende middel) voegt de verzoeker eveneens twee grondslagen toe, namelijk het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Aan het zesde en zevende middel van zijn verzoekschrift (die de verzoeker thans samenvoegt in het derde middel) voegt hij ten slotte twee grondslagen toe, namelijk het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Deze toevoegingen maken nieuwe middelen uit die bijgevolg niet-ontvankelijk zijn. Geen van deze middelen raakt de openbare orde, om dezelfde reden als hierboven aangehaald.

4. *Besluit: De volgende middelen uit de syntheseconclusie van de verzoeker zijn onontvankelijk en dienen daarom te worden verworpen:*

- *middelen 1 en 2;*
- *middel 3, in zoverre het is afgeleid uit het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*
- *middel 6, in zoverre het is afgeleid uit het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het zorgvuldigheidsbeginsel en de “fair play”;*
- *middel 7, in zoverre het is afgeleid uit het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

⁷ R.v.S. 13 december 2021. *Bruloot*, nr. 221.734.

7.1.2.

De FOD FINANCIËN kreeg niet de gelegenheid op deze exceptie van onontvankelijkheid te antwoorden vermits deze in de syntheseconclusie van de GBA was opgeworpen.

Ter terechtzitting van 10 november 2021 hebben de partijen dienvolgens de gelegenheid gekregen omtrent deze exceptie te concluderen waarna het dossier – bij toepassing van artikel 769 Ger. W. – op 17 november 2021 in beraad werd genomen.

7.1.3.

De FOD FINANCIËN verweert zich bij conclusie neergelegd op 12 november 2021 op deze exceptie van niet-ontvankelijkheid van een aantal van de door hem ingeroepen middelen.

Hij laat twee nieuwe middelen gelden:

“MIDDEL 1 : Het eerste middel van de GBA is ongegrond omdat het zou leiden tot een schending van de artikelen 2, 780, eerste lid, 3° en 748bis Ger.W. aangezien in casu de gemeenrechtelijke rechtsplegingsregels van het Ger.W. van toepassing zijn en het Marktenhof zich dienvolgens moet uitspreken over de middelen van de FOD Financiën zoals die vermeld en uitgewerkt zijn in haar syntheseconclusie, en tot een schending van artikel 47, tweede lid Handvest grondrechten juncto artikel 78.1 AVG aangezien de in het eerste middel van de GBA beweerde rechtsplegingsregel niet, en in elk geval niet duidelijk en voorzienbaar, “vooraf bij wet ingesteld” is.

MIDDEL 2: In ondergeschikte orde: Het eerste middel in de syntheseconclusie van de GBA is niet relevant, aangezien de kern van de middelen in de syntheseconclusie van de FOD Financiën reeds aanwezig was in haar verzoekschrift.”

Het eerste antwoordmiddel is niet dienstig. Het Marktenhof zal uiteraard antwoorden op alle middelen conform artikel 780 Ger. W. doch het feitelijk gegeven dat het Marktenhof antwoordt op de middelen heeft geen enkele relevantie met betrekking tot de vraag of de middelen al dan niet ontvankelijk zijn.

Een middel niet ontvankelijk verklaren is een afdoend antwoord conform alle door de FOD FINANCIËN aangehaalde wetsbepalingen.

Het tweede middel wordt besproken onder randnummers 7.1.5. en volgende.

7.1.4.

De GBA behoudt haar middel bij conclusie neergelegd op 16 november 2021.

Zij betoogt daarbij onder meer:

“In onderhavige zaak ligt specifiek de vraag voor of het verzoekschrift tegen beslissingen van de Geschillenkamer reeds alle middelen dient te bevatten. Die eis is uitdrukkelijk opgenomen in verschillende andere wetten die het Marktenhof bevoegd maken, met name:

- *het Wetboek van Economisch Recht (art. IV.90, § 5, tweede lid, 5°);⁸*
- *de Wet betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector (art. 2, § 2, tweede lid, 5°);⁹*
- *de Wet betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten (art. 120, § 3, tweede lid, 4°, en art. 121, § 3, tweede lid, 4°);¹⁰*
- *de Wet op de openbare overnamebiedingen (art. 41, § 3, tweede lid, 4°);¹¹*
- *de Wet tot vaststelling van het organiek statuut van de Nationale Bank van België (art. 36/21, § 3, tweede lid, 4°).¹²*

7.1.5.

In contrast met hetgeen bepaald is in bepaalde andere *leges speciales* (zie punt 7.1.4. hiervoor) geeft de WOG geen enkele specificatie omtrent vorm en inhoud van de *geding inleidende akte* om een beroep aanhangig te kunnen maken voor het Marktenhof.

Artikel 108 § 1 WOG stelt enkel dat de partij die zich niet kan neerleggen bij de beslissing van de Geschillenkamer de mogelijkheid heeft om beroep aan te tekenen bij het Marktenhof¹³.

Dit is uiteraard geen ‘gewoon beroep’ maar de vraag stelt zich welke de vormvereisten zijn voor het instellen van dit ‘(van het gemeen recht afwijkende) beroep’.

Overeenkomstig artikel 1056 Ger. W. worden de zaken voor het hof van beroep – waarvan het Marktenhof een sectie is – ingeleid op één van de volgende manieren:

“1° bij akte van een gerechtsdeurwaarder die aan de tegenpartij wordt betekend.

2° bij een verzoekschrift dat, in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn, ingediend wordt op de griffie van het gerecht in hoger beroep en door de griffier aan de gedaagde partij en, in voorkomend geval, aan haar advocaat bij gerechtsbrief ter kennis gebracht uiterlijk de eerste werkdag nadat het is ingediend;

⁸ “Het verzoekschrift bevat op straffe van nietigheid: (...) 5° de uiteenzetting van de middelen”.

⁹ “Het verzoekschrift bevat op straffe van nietigheid: (...) 5° de volledige uiteenzetting van de middelen, onverminderd artikel 748 van het Gerechtelijk Wetboek zal geen enkel nieuw middel door de verzoeker ontwikkeld kunnen worden tijdens de instaatstelling van de zaak, met uitzondering van de middelen van openbare orde die op elk ogenblik tijdens de procedure door het Marktenhof en door de partijen kunnen worden ingeroepen, tot de sluiting van de debatten”.

¹⁰ “Op straffe van niet-ontvankelijkheid, bevat het verzoekschrift: (...) 4° de uiteenzetting van de middelen”.

¹¹ “Op straffe van niet-ontvankelijkheid, bevat het verzoekschrift: (...) 4° de uiteenzetting van de middelen”.

¹² “Op straffe van niet-ontvankelijkheid, bevat het verzoekschrift: (...) 4° de uiteenzetting van de middelen”.

¹³ “... binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving” hetgeen inhoudt dat enkel de termijn bij de *lex specialis* is geregeld.

3° bij ter post aangetekende brief die aan de griffie wordt gezonden, wanneer de wet deze wijze van voorziening uitdrukkelijk voorschrijft, alsmede in de materies bedoeld bij de artikelen 579, 6°, 579, 7°, 580, 2°, 3°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° en 11°, 581, 2°, 582, 1° en 2° en 583;

4° bij conclusie, ten aanzien van iedere partij die bij het geding aanwezig of vertegenwoordigd is.”

De vraag stelt zich of deze limitatief opgesomde wijzen voor het instellen van een hoger beroep, toepasselijk zijn op het kwestieuze “(van het gemeen recht afwijkende) beroep” zoals bepaald in artikel 108 § 1 WOG?¹⁴

Artikel 2 Ger. W. bepaalt dat de in dit wetboek gestelde regels van toepassing zijn op alle rechtsplegingen, behoudens wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek.

Artikel 702, 3° Ger. W. stelt dat de dagvaarding – op straffe van nietigheid - bevat:

3° het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering;

Artikel 1057, 7° Ger. W. stelt dat het verzoekschrift – op straffe van nietigheid – bevat:

7° de uiteenzetting van de grieven;

De korte samenvatting van de middelen en de grieven van de vordering moeten een gelijkaardige invulling krijgen.

Met de woorden “*korte samenvatting van de middelen van de vordering*” wordt niet de opgave van rechtsregelen bedoeld waarop de vordering zou steunen. Het volstaat de feitelijke gegevens aan te voeren die aan de vordering ten grondslag liggen. De rechter moet immers, met eerbiediging van de rechten van de verdediging, op de regelmatig aan zijn beoordeling voorgedragen feiten, zonder het voorwerp noch de oorzaak van de vordering te wijzigen, de rechtsregels toepassen op grond waarvan hij de vordering zal inwilligen of ze zal afwijzen¹⁵.

Er is dienvolgens niet vereist dat de geding inleidende akte reeds de “middelen” bevat in de betekenis dat dit begrip heeft in artikel 744, 3° Ger. W.

Geen enkele wetsbepaling stelt dat - bij een beroep gesteund op artikel 108 § 1 WOG – middelen, die pas voor het eerst bij conclusie ontwikkeld worden, onontvankelijk zouden zijn.

7.1.6.

De artikelen 702 en 1057 Ger. W. bepalen dat de “*grieven/korte samenvatting van de middelen van de vordering*” moeten vermeld worden *op straffe van nietigheid*.

De niet vermelding levert dienvolgens geen onontvankelijkheid op doch een nietigheid van de geding inleidende akte mits de exceptie de toets van de artikelen 860 en volgende Ger. W. niet met succes doorstaat.

¹⁴ Bij stilzwijgen van de WOG en nu het een ‘speciaal beroep’ betreft, is het niet duidelijk of de vormen van artikel 1056 Ger. W. limitatief gelden. Dit is te dezen evenwel niet relevant vermits de wijze van het instellen van het beroep niet betwist is. De vraagstelling heeft wel implicatie op de vormvereisten waaraan de geding inleidende akte *sensu lato* moet voldoen.

¹⁵ Cass. 24 november 1978; Cass. (1e k.) AR C.03.0148.F, 14 april 2005 (Garage Spinoit / Gecima en présence de P&V Assurances).

Deze nietigheid is hier niet aan de orde.

Overigens hebben te dezen alle procespartijen de gelegenheid gehad op alle middelen bij conclusie te antwoorden en had de GBA van meet af aan kennis van het feit dat de FOD FINANCIËN de beslissing aanvecht omwille van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur *sensu lato*. Er kan geen sprake zijn van enige belangenschade.

7.1.7.

Het Marktenhof stelt dat er bovendien een onderscheid moet gemaakt worden tussen het inroepen van ‘nieuwe’ middelen in de zin van artikel 744, 3° Ger. W. en het toevoegen van grondslagen en/of argumenten/feiten/dossierstukken aan de *zogenaamde middelen* die wel zijn ingeroepen in het verzoekschrift.

De *zogenaamde middelen* die in het verzoekschrift worden aangevoerd zijn eigenlijk geen middelen in de zin zoals bedoeld in het gerechtelijk wetboek (artikel 744, 3°) maar zijn integendeel de grieven, de bezwaren (naar feiten en/of naar recht) die tegen de Bestreden Beslissing worden ingeroepen.

Vandaar dat de grieven tegen de Bestreden Beslissing, zoals zij voorkomen in het verzoekschrift, in de conclusies voor het Marktenhof kunnen uitgebreid worden.

In de mate dat de verweerder als grief laat gelden dat er beginselen van behoorlijk bestuur miskend werden door de Bestreden Beslissing, is het hem toegestaan om – bij conclusie – deze beweerde schending(en) te expliciteren onder de vorm van één of meer middelen waarbij, beweerde schending per beweerde schending, alle argumenten in feite en in rechte worden ontwikkeld.

Het Hof merkt op dat één en ander overigens niet wegneemt dat het Hof zelf, ambtshalve, middelen opwerpt (die dus uiteraard ‘*nieuw*’ zijn) – mits de procespartijen de gelegenheid te geven om zich daaromtrent te verweren – meer bepaald in de mate dat het Hof zou vaststellen dat enige onwettelijkheid die de openbare orde raakt of de schending van regels van behoorlijk bestuur, die als van openbare orde voor een degelijke beoordeling van de rechtzoekende door de bestuurlijke overheden worden aanzien mogelijkerwijze de vernietiging van een deel of het geheel van de Bestreden Beslissing zou kunnen met zich brengen.

7.1.8.

Waar de GBA stelt dat de FOD FINANCIËN ten onrechte in de conclusiemiddelen vier tot zeven andere argumenten, middelen in de zin van het Ger. W. en elementen toevoegt, is het verweermiddel van de GBA niet gegrond.

Waar de GBA stelt dat de middelen één en twee van de FOD FINANCIËN nieuwe middelen zijn, die niet van openbare orde zijn, is het verweer niet gegrond.

De middelen één en twee van de FOD FINANCIËN zijn niet als zodanig vermeld in het verzoekschrift doch de grondslagen, te weten de schending van de motiveringsplicht en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn wel degelijk door de FOD FINANCIËN als grief aangevoerd.

Te dezen zijn de grieven schending van de motiveringsplicht en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk opgenomen in het inleidende verzoekschrift (respectievelijk onder middel 8 en 9) derwijze dat zij deel uitmaken van het geheel van grieven die de FOD FINANCIËN laat gelden tegen de Bestreden Beslissing.

Uit deze grieven kan de FOD FINANCIËN in haar conclusie alle middelen in feite en in rechte putten en ontwikkelen zeker nu deze grieven zelf niet uitgebreid worden op een wijze die de rechten van verdediging zou schenden.

7.1.9.

Het eerste middel (de exceptie van niet ontvankelijkheid) van de GBA is niet gegrond.

7.2. Bespreking -

Het sepotbeleid van de GBA (eerste middel van verzoeker).

Het middel waarbij de FOD FINANCIËN laat gelden dat het sepotbeleid door de Geschillencommissie niet gevolgd werd, is niet gegrond.

De Geschillenkamer onderzoekt immers elke klacht op zijn ontvankelijkheid en gegrondheid. Dat er tot seponering “kan” overgegaan worden (artikel 100 §1, 1° WOG) geeft geen *recht op seponering* (bovendien is het geviseerde ‘sepotbeleid’ van latere datum dan de klacht).

Het behoort niet aan het Marktenhof om te beoordelen of de Geschillenkamer terecht of ten onrechte een vervolging *opportuun* acht of niet. Het Marktenhof heeft zich niet in te mengen in de discretionaire bevoegdheden van de Geschillenkamer voor zover er geen onwettelijkheid van de wijze van uitoefening van deze bevoegdheid wordt aangetoond.

7.3. Bespreking -

De ontvankelijkheid van de klacht (vierde middel van verzoeker) en de grieven over de rechtspleging voor de Geschillenkamer (middelen 5, 6 en 7 van verzoeker).

7.3.1.

De FOD FINANCIËN betwist ten onrechte dat de Eerstelijnsdienst de klacht ontvankelijk heeft verklaard, hij stelt dat de bestreden beslissing de rechten van verdediging schendt en daarom moet vernietigd worden, aangezien zij gebaseerd is op een (vermeende) beslissing van de Eerstelijnsdienst (ELD) over de ontvankelijkheid van de klacht waar de FOD Financiën niet van in kennis werd gesteld.

Overeenkomstig artikel art. 60 WOG onderzoekt de eerstelijnsdienst of de klacht of het verzoek ontvankelijk is. Een klacht is ontvankelijk wanneer: zij opgesteld is in één van de landstalen; een uiteenzetting van de feiten bevat, alsook de nodige indicaties voor de identificatie van de verwerking waarop zij betrekking heeft; zij behoort tot de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De beslissing inzake de ontvankelijkheid van de klacht of het verzoek wordt ter kennis gebracht van de klager of de verzoeker (artikel 61 WOG).

De ontvankelijke klachten worden door de Eerstelijnsdienst overgemaakt aan de Geschillenkamer (art. 62 § 1 WOG).

Conform artikel 92 WOG kan de Geschillenkamer, voor de behandeling van een klacht, door de Eerstelijnsdienst, overeenkomstig artikel 62, § 1 worden gevat. De WOG stelt geen andere formaliteiten.

Deze vormvereisten zijn te dezen nageleefd. Het middel dat de regelmatigheid aanvecht waardoor de Geschillenkamer werd gevat, is niet gegrond.

Het tweede en het vierde middel van de GBA zijn gegrond.

7.3.2.

De FOD FINANCIËN betwist ten onrechte de beslissing:

- (1) aangezien de FOD Financiën geen kennis heeft van de beslissing van de Geschillenkamer dat het dossier “gereed is voor behandeling ten gronde” en*
- (2) aangezien de FOD Financiën per brief van 23 maart 2020 niet volledig werd ingelicht over de klacht.*

Een administratieve vaststelling dat het dossier gereed is voor behandeling grieft de betrokkene niet nu deze zich tegen de klacht kan verdedigen.

Deze feitelijke grieven zijn overigens hoe dan ook rechtgezet door het beroep/verhaal voor het Marktenhof.

Het vijfde middel van de FOD FINANCIËN is niet gegrond.

7.3.3.

Ten onrechte laat de FOD FINANCIËN gelden (zesde middel) dat hij binnen een korte termijn diende te concluderen voor de Geschillenkamer. Er zijn geen wettelijke termijnen en er is geen belangenschade geweest.

Deze feitelijke grieven zijn overigens hoe dan ook rechtgezet door het beroep/verhaal voor het Marktenhof.

Het zesde middel van de FOD FINANCIËN is niet gegrond.

7.3.4.

Ten onrechte laat de FOD FINANCIËN gelden dat de Bestreden Beslissing een bevel overeenkomstig artikel 19 AVG oplegt zonder dat artikel 19 AVG onderdeel was van de klacht van klagster.

Het behoort (zeker) niet aan een klager om zich op welke wijze dan ook te mengen in de opportuniteit, laat staan de omvang van een sanctie.

De klacht heeft (en kan) enkel betrekking (hebben) op een vermeende inbreuk derwijze dat de beslissing die de Geschillenkamer van de GBA met betrekking tot de klacht neemt – en waarbij zij mogelijkwijze een sanctie aan de betrokkene oplegt – nooit een *ultra petita* uitspraak gezien van uit het oogpunt van de klacht, kan aanzien worden.

De Geschillenkamer oordeelt daaromtrent conform artikel 83 AVG en artikel 100 WOG, één en ander onder controle door het Martkenhof indien de toegepaste sanctie het voorwerp van een beroep/verhaal zou uitmaken.

Het behoort daarbij niet aan de Geschillenkamer om voorafgaand aan de betrokkene kennis te geven van de mogelijkheid deze of gene sanctie (die voorkomt in de lijst van artikel 100 WOG) op te leggen.

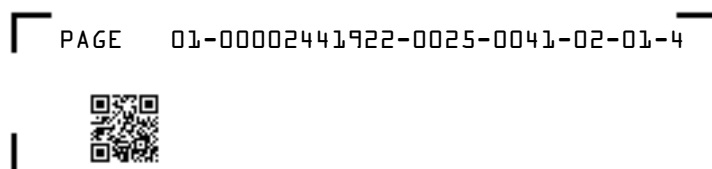
De omstandigheid dat wat voorafgaat niet geldt in de mate dat de Geschillenkamer voornemens is om een administratieve geldboete op te leggen, doet hieraan geen afbreuk.

Het zevende middel van de FOD FINANCIËN is niet gegrond.

7.4. Bespreking -

Schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel? (middelen 1 en 2 van verzoeker; 3de middel van de GBA)

7.4.1.

De FOD FINANCIËN laat gelden:

“De bestreden beslissing schendt het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien de klacht een nevensgeschil is bij een ruimer fiscaal geschil en dus had moeten worden geseponeerd (middel 1).

[....]

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en moet daarom vernietigd worden, aangezien de Geschillenkamer bij de voorbereiding van de bestreden beslissing niet de werkelijke beweegreden van de klaagster heeft onderzocht – Het klachtenrecht wordt misbruikt door klaagster omdat de werkelijke beweegreden is om informatie te bekomen of er lastens klaagster al dan niet een fiscaal onderzoek wordt gevoerd (middel 2).

Het klachtenrecht uit artikel 77.1 AVG geeft elke betrokkene de mogelijkheid om een klacht in te dienen tegen iedere vermeende inbreuk op de AVG die werd begaan bij de verwerking van hem of haar betreffende persoonsgegevens. Het klachtenrecht heeft echter een duidelijke finaliteit: het geeft de betrokkene de mogelijkheid om zijn of haar rechten onder de AVG te vrijwaren. Deze finaliteit geeft het klachtenrecht tegelijk een ruim en een beperkt toepassingsgebied: de klaagster kan een klacht instellen voor elke vermeende inbreuk op de AVG, maar zij mag dat enkel doen met het oog op het doen stoppen van een inbreuk onder de AVG.

*Uit de klacht (zie nr. **Error! Reference source not found.** e.v.) en uit de gedragingen van de klaagster tijdens de procedure voor de Geschillenkamer en na de bestreden beslissing van 4 juni 2021, blijkt dat het niet de hoofdbedoeling is van klaagster om een vermeende inbreuk onder de AVG te doen stoppen. Integendeel, het is klaagster enkel en alleen te doen om eventuele informatie te bekomen of er al dan niet lastens haar een fiscaal onderzoek wordt gevoerd. De klaagster heeft de FOD Financiën immers nooit een andersluidende verklaring bezorgd. De klaagster heeft nochtans al sinds de bestreden beslissing van 4 juni 2021 expliciet de kans om een andersluidende verklaring toe te laten voegen. Ondanks dit alles heeft de klaagster tot op vandaag nog steeds geen andersluidende verklaring bezorgd aan de FOD Financiën, dit terwijl de FOD Financiën haar hier wel al toe heeft uitgenodigd (stuk **Error! Reference source not found.**).*

Kan de klaagster dan echt blijven volhouden dat bedoeling is om een vermeende inbreuk op de AVG te doen stoppen? Waarom heeft zij dan geen andersluidende verklaring toegevoegd in haar klacht? Waarom heeft zij dan niet onmiddellijk na de bestreden beslissing een andersluidende verklaring aan de FOD Financiën bezorgd? Waarom heeft zij dan nog steeds geen andersluidende verklaring bezorgd toen de FOD Financiën haar daartoe heeft uitgenodigd?

Uit het bovenstaande kan enkel en alleen maar worden geconcludeerd dat het klagster helemaal niet te doen is om een vermeende inbreuk op de AVG te doen stoppen. Als dat de hoofdbedoeling van klagster was, dan had zij reeds bij haar klacht of tijdens de procedure een andersluidende verklaring aan de FOD Financiën bezorgd.

*Zoals reeds gesteld, is klacht van klagster dus louter bijkomstig is aan een ruimer fiscaal geschil (zie nrs. **Error! Reference source not found.** t.e.m. **Error! Reference source not found.**). De klacht had dus helemaal niet tot bij de Geschillenkamer moeten komen als de Geschillenkamer de beweegreden van de klacht van klagster had onderzocht. De Geschillenkamer had minstens bondig moeten onderzoeken of de klacht van klagster wel legitiem is onder de AVG en of de klacht van klagster geen misbruik van het klachtenrecht uitmaakt. Wanneer rechtsregels of rechtsinstellingen worden gebruikt in strijd met het doel waarvoor deze zijn ingesteld, maakt dit overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie rechtsmisbruik uit.¹⁶ De Geschillenkamer dient, zoals elke zorgvuldig en voorzichtig handelende overheid, minstens te onderzoeken of de administratieve klachtenprocedure niet wordt misbruikt voor een ander doel dan waarvoor de klachtenprocedure eigenlijk bedoeld is. De GBA dient de beslissing immers zorgvuldig voor te bereiden, hieronder ook begrepen dat de Geschillenkamer dient te onderzoeken of het gaat om een legitieme klacht onder de AVG.*

[...]

De FOD Financiën verzoekt Uw Hof de bestreden beslissing te vernietigen omdat de Geschillenkamer bij de voorbereiding van de bestreden beslissing niet de werkelijke beweegreden van klagster heeft onderzocht.”

Verder stelt hij concreet:

- “: *uit de bewoordingen van de klacht blijkt dat het eigenlijk de bedoeling van klagster is om te weten te komen of er al dan niet lastens haar een fiscaal onderzoek wordt gevoerd. De klagster verwijst in de klacht meerdere keren naar haar werkelijke bedoeling:*
- *“Ondanks het voorgaande bevestigde de fiscale administratie reeds formeel dat er geen fiscaal onderzoek in hoofde van cliënte wordt gevoerd” (onderlijning zoals in de klacht);*
- *“Op 21 augustus 2019 vond er een bespreking plaats tussen de raadsliden van cliënte en de behandelende ambtenaren [...]. Tijdens dit gesprek werd meegedeeld dat er geen administratief dossier in hoofde van cliënte bestaat, doch zij wordt vernoemd in diverse fiscale dossiers lastens andere belastingplichtigen. Doorheen deze bespreking werd door de ambtenaren*

¹⁶ Cass. (1e k.) AR C.18.0428.N, 15 februari 2019 (G.C. / KBC Bank nv)

formeel benadruk dat er geen fiscaal onderzoek in hoofde van cliënte wordt gevoerd” (onderlijning zoals in de klacht).

Op verschillende momenten heeft de klaagster dus proberen te achterhalen of er al dan niet lastens haar een fiscaal onderzoek hangende is. Dit is de hoofdbedoeling van de klaagster, want indien zij op de hoogte zou worden gesteld van een hangend fiscaal onderzoek, zou zij immers belastend bewijsmateriaal kunnen laten verdwijnen. Dit is de hoofdbedoeling van de klaagster. De klacht betreffende de verwerking van haar persoonsgegevens is louter bijkomstig in de ruimere fiscale context;

–Ten derde: uit de bewoordingen van de klacht blijkt bovendien ook dat de klaagster de bedoeling heeft om aan te tonen dat zij eigenlijk geen “stroman” is, eerder dan zich te beklagen over het feit dat zij als “stroman” wordt vernoemd:

- “Middels de vermelding van cliënte, die moeiteloos en zonder enige staving als “stroman” wordt gekwalificeerd, besluit de administratie in de onderzoeken lastens de andere belastingplichtigen tot het bestaan van een aanwijzing van belastingontduiking en de toepassing van de verlengde onderzoeks- en aanslagtermijn van zeven jaar” (eigen nadruk).*
- “De aanwijzingen van belastingontduiking en de vermeende kwalificatie als stroman is daarbij enkel geënt op de stelling dat cliënte betrokken zou zijn in een groot aantal vennootschappen en dat deze vennootschappen gevestigd zijn op slechts enkele adressen.” (eigen nadruk).*
- “Enig bewijs omtrent het bestaan van enige simulatie of enige fiscale onregelmatigheid in hoofde van cliënte wordt door de administratie niet aangevoerd.” (eigen nadruk).*

Uit deze citaten blijkt dat de klaagster bij de Geschillenkamer een beslissing wenst te bekomen dat er geen aanwijzingen van belastingontduiking, simulatie of fiscale onregelmatigheden bestaan. De hoofdbedoeling van haar beklag is niet dat zij wordt vernoemd als “stroman”, maar wel dat zij tracht aan te tonen dat zij feitelijk geen “stroman” is. Met andere woorden, de klaagster probeerde van de Geschillenkamer een beslissing te ontlokken die zou stellen dat er geen dergelijke aanwijzingen zouden zijn en dat zij dus geen “stroman” is.

Meer zelfs, dit doet de FOD Financiën vermoeden dat de klacht van de klaagster enkel en alleen bedoeld is om eventueel bewijs te verzamelen in het kader van het ruimer fiscaal geschil, maar daar is de klachtenprocedure voor de Geschillenkamer uiteraard niet voor bedoeld. Hoe dan ook, de Geschillenkamer is in elk geval niet bevoegd om te beslissen of er al dan niet voldoende aanwijzingen van belastingontduiking, simulatie of fiscale onregelmatigheden bestaan. De klaagster is dus bij de Geschillenkamer aan het foute adres om aan te tonen dat

zij geen “stroman” is. Zij dient zich hiervoor te wenden tot de fiscale hoven en rechtbanken (artikel 632 Ger.W.¹⁷).”

7.4.2.

In tegenstelling tot hetgeen de GBA voorhoudt (conclusie pagina 20-21, randnummers 38, 41 tot 43) grondt de FOD FINANCIËN het middel van het rechtsmisbruik niet op het enkele gegeven dat de klaagster nalaat - zelfs na de bestreden beslissing van 4 juni 2021 en zelfs niet nadat zij hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd door de FOD FINANCIËN - een andersluidende verklaring (die het vermoeden dat zij als *stroman* optrad, ontkracht) te laten geworden.

Hij grondt dit middel op de bewoordingen van de klacht zelf en op de bespreking van 21 augustus 2019 alsmede op het gegeven dat de klaagster in het kader van de behandeling van de klacht argumenteert dat zij betwist dat zij een *stroman* zou zijn en dat zij, door deze betwisting op te werpen voor de Geschillenkamer van de GBA, de fiscale implicaties tracht beslecht te zien via de regels van de AVG en niet via de regels uit het fiscaal recht, daarbij toevoegend dat de Geschillenkamer geen rechter is en dus zeker onder geen enkel voorwendsel enige beslissing dienaangaande kan nemen.

De FOD FINANCIËN stelt hierover bij conclusie (pagina 17):

“30. De context van het ruimere fiscale geschil was de Geschillenkamer nochtans genoegzaam bekend. De FOD Financiën verwees in zijn syntheseconclusie voor de Geschillenkamer immers meermaals naar de bevoegdheid van de fiscale hoven en rechtbanken in het kader van het ruimer fiscaal geschil:

- “enkel de fiscale rechtbanken bevoegd zijn om te oordelen of de Administratie het woord stroman verkeerd zou gebruiken”*
- “Of eiseres kan beschouwd worden als een stroman in het dossier jegens persoon Y valt bovendien onder de bevoegdheid van de Fiscale Rechtbanken conform artikel 632 Ger.W.”*
- “Of de AABBI eiseres al dan niet correct omschrijft als vermoedelijke stroman of stroman, valt onder de bevoegdheid van de Fiscale Rechtbanken.”*
- “enkel de Fiscale Hoven en Rechtbanken zijn bevoegd om uitspraak te doen over de vraag of de AABBI het gebruik door persoon Y van de diensten van eiseres mag omschrijven als stroman / vermoedelijke stroman”*
- “Het komt in eerste instantie aan de fiscale Administratie toe om standpunt in te nemen omtrent fiscale kwesties conform haar wettelijke bevoegdheden.*

¹⁷ Artikel 632 Ger.W.: *“Ieder geschil betreffende de toepassing van een belastingwet staat ter kennisneming van de rechter die zitting houdt ter zetel van het Hof van Beroep in wiens rechtsgebied het kantoor gelegen is waar de belasting is of moet worden geïnd of, indien het geschil geen verband houdt met de inning van een belasting, in wiens gebied de belastingdienst is gevestigd die de bestreden beschikking heeft getroffen (...).”*

Vervolgens zijn de fiscale rechtbanken bevoegd om uitspraak te doen omtrent geschillen van de belastingwet”

31. Hoewel dus meermaals door de FOD Financiën werd verwezen naar het ruimere fiscale geschil, meermaals heeft opgeworpen dat deze klacht in deze context begrepen dient te worden begrepen en dat enkel de fiscale hoven en rechtbanken bevoegd zijn om uiteindelijk te oordelen over het ruimere geschil, hield de Geschillenkamer geen rekening met het feit dat de voorliggende klacht louter betrekking heeft op een nevensgeschil van een ruimer geschil. Dat is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de dossierstukken bleek immers duidelijk dat het hier in essentie gaat om een fiscaal geschil waarbij de klacht van de klaagster louter een nevensgeschil is dat zou moeten worden beslecht door de fiscale hoven en rechtbanken.”

7.4.3.

Het principe van rechtsmisbruik wordt door de FOD FINANCIËN verwoord als schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* schending van de motivering. Het staat de FOD FINANCIËN vrij deze grieven/middelen voor het eerst in het kader van het beroep tegen de Bestreden Beslissing te laten gelden (zie hiervoor punt 7.1.).

Artikel 54 HGEU bepaalt:

“Verbod van misbruik van recht. Geen der bepalingen van dit handvest mag worden uitgelegd als zou zij het recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit handvest zijn erkend, teniet te doen of de rechten en vrijheden verdergaand te beperken dan door dit handvest is toegestaan.”

Overweging 63 van de preambule van de AVG bepaalt onder meer:

“[...] Dat recht mag geen afbreuk doen aan de rechten of vrijheden van anderen, met inbegrip van het zakengeheim of de intellectuele eigendom en met name aan het auteursrecht dat de software beschermt. Die overwegingen mogen echter niet ertoe leiden dat de betrokkene alle informatie wordt onthouden. Wanneer de verwerkingsverantwoordelijke een grote hoeveelheid gegevens betreffende de betrokkene verwerkt, moet hij de betrokkene voorafgaand aan de informatieverstrekking kunnen verzoeken om te preciseren op welke informatie of welke verwerkingsactiviteiten het verzoek betrekking heeft.”

Artikel 23.1 AVG staat toe dat beperkingen worden opgelegd aan de reikwijdte van de verplichtingen en rechten als bedoeld in de artikelen 12 tot en met 22 en artikel 34, alsmede in artikel 5 op voorwaarde dat die beperking de wezenlijke inhoud van de grondrechten en fundamentele vrijheden onverlet laat en in een democratische samenleving een noodzakelijke en evenredige maatregel is ter waarborging van onder meer:

“d) de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid;
e) andere belangrijke doelstellingen van algemeen belang van de Unie of van een lidstaat, met name een belangrijk economisch of financieel belang van de Unie of van een lidstaat, met inbegrip van monetaire, budgettaire en fiscale aangelegenheden, volksgezondheid en sociale zekerheid;

Het verbod op rechtsmisbruik staat eraan in de weg dat een recht wordt uitgeoefend op “een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon”. Dit verbod werd als algemeen rechtsbeginsel erkend in het arrest van 10 september 1971 en sindsdien talloze malen bevestigd¹⁸.

Zo stelt het Hof van Cassatie recent dat rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van dat recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon. Een dergelijk misbruik kan ook bestaan in de aanwending van rechtsregels of rechtsinstellingen in strijd met het doel waarvoor deze zijn ingesteld¹⁹.

Het gaat om een algemeen rechtsbeginsel²⁰ en vereist voor zijn toepassing (1) de uitoefening van een recht op (2) een kennelijk onredelijke manier.

¹⁸ Cass. 10 september 1971, Arr.Cass. 1972, 31, concl. W. GANSHOF VAN DER MEERSCH, Pas. 1972, I, 28, noot W.G., RCJB 1976, 300, noot P. VAN OMMESLAGHE en sindsdien o.m.: Cass. 27 januari 2020, nr. C.19.0020.N; Cass. 18 oktober 2019, nr. C.19.0136.F; Cass. 15 februari 2019, nr. C.18.0428.N; Cass. 19 oktober 2018, nr. C.15.0086.N.; Cass. 26 oktober 2017, nr. C.16.0393.N.; Cass. 3 februari 2017, nr. C.16.0055.N.; Cass. 1 februari 2016, nr. C.15.0250.F.; Cass. 19 maart 2015, nr. C.13.0218.F.; Cass. 5 december 2014, nr. C.14.0061.N.; Cass. 30 oktober 2014, nr. F.13.0140.F.; Cass. 21 maart 2013, nr. C.12.0118.F.; Cass. 7 oktober 2011, nr. C.10.0227.F.; Cass. 6 januari 2011, nr. C.09.0624.F.; Cass. 14 oktober 2010, nr. C.09.0608.F.; Cass. 10 juni 2004, nr. C.02.0039.N.; Cass. 11 september 2003, nr. C.01.0470.N.; Cass. 8 februari 2001, nr. C.98.0470.N. (misbruik contractuele rechten); Cass. 1 februari 1996, nr. C.93.0532.N.; Cass. 19 november 1987, Arr.Cass. 1987-1988, 354; Cass. 10 september 1971, Arr.Cass. 1972, 31. Zie hierover ook: M. MEIRLAEN, “Ongeschreven rechtsgrenzen. Het verbod van rechtsregelontduiking, fraus omnia corrumpit en verbod van rechtsmisbruik (deel 2)”, NJW 2018, (278), nr. 33; T. LEONARD, *Conflits entre droits subjectifs, libertés civiles et intérêts légitimes. Un modèle de résolution basé sur l’opposabilité et la responsabilité civile*, Brussel, Larcier, 2005, 757 e.v.

(*2) Zie hierover o.m.: W.J. GANSHOF van der MEERSCH, “Propos sur le texte de la loi et les principes généraux du droit”, JT 1970, 556 e.v.; A. BOSSUYT, “Algemene rechtsbeginselen”, Jv.Cass. 2002-2003, 102 e.v.; P. MARCHAL, “Principes généraux du droit”, RPDB 2014; R. SOETAERT, “Rechtsbeginselen en marginale toetsing in cassatie” in *Liber Amicorum J. Ronse*, Brussel, 51 e.v.; W. VAN GERVEN en S. LIERMAN, *Algemeen deel*, Mechelen, 2010, 126, nr. 46 e.v.

¹⁹ Cass. (1e k.) AR C.18.0428.N, 15 februari 2019, <https://juportal.be>; RW 2019-20, 263.

²⁰ Zie hierover o.m.: W.J. GANSHOF van der MEERSCH, “Propos sur le texte de la loi et les principes généraux du droit”, JT 1970, 556 e.v.; A. BOSSUYT, “Algemene rechtsbeginselen”, Jv.Cass. 2002-2003, 102 e.v.; P. MARCHAL, “Principes généraux du droit”, RPDB 2014; R. SOETAERT, “Rechtsbeginselen en marginale toetsing in cassatie” in *Liber Amicorum J.*

Het verbod op rechtsmisbruik steunt voornamelijk op de miskening van de algemene zorgvuldigheidsnorm door het rechtssubject dat zich op een recht beroept en daarmee dat recht misbruikt.

Wanneer men een recht uitoefent zonder enig redelijk belang, dan is er sprake van rechtsmisbruik²¹.

Ook al zou de nationale wetgever niet expliciet een beperking hebben opgelegd dan behoort het aan het Marktenhof, in het kader van zijn volle rechtsmacht conform artikel 47 HGEU om de rechtzoekende de toepassing van dit algemeen beginsel te gunnen.

Krachtens de punten 1 en 4 van de preambule bij de AVG is de bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens een grondrecht. Krachtens artikel 8, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het “Handvest”) en artikel 16, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) heeft eenieder recht op bescherming van zijn persoonsgegevens.

De verwerking van persoonsgegevens moet ten dienste van de mens staan. Het recht op bescherming van persoonsgegevens heeft geen absolute gelding, maar moet worden beschouwd in relatie tot de functie ervan in de samenleving en moet conform het evenredigheidsbeginsel tegen andere grondrechten worden afgewogen. Deze verordening eerbiedigt alle grondrechten alsook de vrijheden en beginselen die zijn erkend in het Handvest zoals dat in de Verdragen is verankerd, met name de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, woning en communicatie, de bescherming van persoonsgegevens, de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, de vrijheid van meningsuiting en van informatie, de vrijheid van ondernemerschap, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht, en het recht op culturele, godsdienstige en taalkundige verscheidenheid.

Nu de eerbiediging van het grondrecht van bescherming van persoonsgegevens moet beoordeeld worden in relatie tot de functie ervan en conform aan het evenredigheidsbeginsel behoort het aan de rechter (te dezen het Marktenhof) om op grond van de omstandigheden van de zaak op onaantastbare wijze te beoordelen of er rechtsmisbruik is.

Ronse, Brussel, 51 e.v.; W. VAN GERVEN en S. LIERMAN, Algemeen deel, Mechelen, 2010, 126, nr. 46 e.v.

²¹ Cass. 11 april 1958, Pas. 1958, I, 867, noot R.H.; zie ook Cass. 19 november 1987, Arr.Cass. 1987-88, 354, Pas. 1988, I, 332, RW 1987-88, 1060.

De Geschillenkamer dient, zoals elke zorgvuldig en voorzichtig handelende overheid, minstens te onderzoeken of de administratieve klachtenprocedure niet wordt misbruikt voor een ander doel dan waarvoor de klachtenprocedure eigenlijk bedoeld is. De GBA dient de beslissing immers zorgvuldig voor te bereiden, hieronder ook begrepen dat de Geschillenkamer dient te onderzoeken of het gaat om een legitieme klacht onder de AVG.

Luidens punt 45 van de Preambule AVG dient de verwerking een grondslag te hebben in het Unierecht of in het recht van een lidstaat wanneer de verwerking wordt verricht omdat de verwerkingsverantwoordelijke hiertoe wettelijk is verplicht of indien de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang dan wel voor een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag.

De verordening schrijft niet voor dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is. Er kan worden volstaan met wetgeving die als basis fungeert voor verscheidene verwerkingen op grond van een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust, of voor verwerking die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang dan wel voor een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag.

In haar derde middel laat de FOD FINANCIËN gelden dat hij wettelijk verplicht is om de persoon die het onderwerp vormt van een fiscaal onderzoek (persoon Y) op nauwkeurige wijze te informeren van de aanwijzingen van belastingontduiking zodat persoon Y deze aanwijzingen volledig kan begrijpen (art. 333 WIB92). De FOD FINANCIËN mag onderzoeken verrichten zonder voorafgaande kennisgeving op voorwaarde dat de administratie de belastingplichtige vooraf schriftelijk en op nauwkeurige wijze kennis heeft gegeven van de aanwijzingen inzake belastingontduiking die te zijnen aanzien bestaan voor het bedoeld tijdperk. Die voorafgaande kennisgeving is voorgeschreven op straffe van nietigheid van de aanslag.

Op basis van deze wetsbepaling van openbare orde (de fiscale wetgeving is van openbare orde) is de FOD FINANCIËN dus verplicht bij aanwijzingen van belastingontduiking van een andere persoon om de persoonsgegevens van de klaagster te vermelden. De FOD FINANCIËN heeft uitdrukkelijk vermeld dat de klaagster mogelijkerwijze een *stroman* is, zonder enige niet bewezen affirmatie.

Te dezen blijkt uit de klachtbrief zelf (stuk 1 dossier GBA, bladzijde 3) dat de uitoefening van het recht op informatie er voor klaagster toe strekte om te trachten kennis te krijgen van alle dossiers waarin zij mogelijkerwijze als *stroman* werd vermeld evenals de rectificatie en de gegevenswissing in alle dossiers (zelfde stuk bladzijde 4). Uit de bijlage nr. 1 aan de klacht (de brief van de raadsman van klaagster van 18 juli 2019 aan FOD FINANCIËN) blijkt overigens dat klaagster niet enkel een vordering stelt met betrekking tot gegevensverwerking, maar dat zij tegelijk vordert om inzage van het administratief dossier in hoofde van klaagster (zie het besluit van deze brief).

Waar de klagster te dezen - in de gegeven omstandigheden en in de fiscale context waarin zij mogelijkwijze gevisieerd zou kunnen worden - de klacht gebruikt om informatie te bekomen over haar fiscaal dossier (een zogenaamde *Fishing Expedition*), maakt zulks een misbruik uit van het klachtenrecht in het kader van de AVG, aangezien het klachtenrecht – dat kan aangewend worden om inbreuken op de privacywetgeving te bestrijden - wordt aangewend voor een ander doel (te weten om gegevens van fiscale aard te bekomen vanwege de overheid die mogelijkwijze tot vervolging voor fiscale inbreuken zou kunnen overgaan en het wissen trachten te bekomen van deze informatie) dan waarvoor het klachtenrecht bedoeld is, namelijk het stoppen van een inbreuk op de AVG.

7.4.4.

Als derde verweermiddel laat de GBA gelden dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel niet schendt door de werkelijke beweegredenen van de klager niet te onderzoeken (verweer tegen middel 2 syntheseconclusie verzoeker).

Het verweer dat stelt:

“41. Er valt namelijk niet in te zien hoe de bestreden beslissing onrechtmatig zou kunnen zijn omdat de Geschillenkamer geen onderzoek heeft gevoerd naar een hypothetisch rechtsmisbruik vanwege de klager, te meer daar de FOD Financiën op geen enkel moment in de procedure voor de Geschillenkamer gewag heeft gemaakt van zulk mogelijk rechtsmisbruik (stukken 9, 17 en 24). Meer nog, het feit waaruit de FOD het rechtsmisbruik meent te kunnen afleiden, dateert van ná de bestreden beslissing (namelijk het gegeven dat de klager inmiddels nog geen andersluidende verklaring zou hebben bezorgd aan de FOD in uitvoering van het bevel tot rectificatie dat de bestreden beslissing oplegt). Het is dus een gegeven waarmee de Geschillenkamer onmogelijk rekening kon hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat haar op dit punt geen enkele zorgvuldigheid te verwijten valt.

42. Los daarvan merkt concluante op dat het feit dat een klager eventueel ook nog andere bedoelingen zou kunnen hebben met zijn klacht bij de GBA (dan louter het verzekeren van zijn grondrecht op bescherming van persoonsgegevens) nog niet maakt dat er sprake is van rechtsmisbruik. Mensen hebben nu eenmaal vaak meerdere bedoelingen wanneer zij deze of gene handeling stellen. De waarheid is dat het onder de AVG helemaal niet uitmaakt welke bedoeling(en) de klager precies heeft. Volgens artikel 77.1 AVG volstaat het dat de klager “van mening is dat de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens inbreuk maakt op deze verordening” opdat hij het recht zou hebben een klacht in te dienen bij de nationale toezichthouder. Zijn eventuele verdere intenties spelen geen enkele rol.”

motiveert niet op afdoende wijze dat de klaagster geen andere bedoelingen zou hebben gehad dan het neerleggen van een klacht wegens schending van haar privacy.

Dat de klaagster het ‘recht’ had om klacht in te dienen omdat zij beweerdelijk ‘van mening was dat de verwerking van persoonsgegevens inbreuk maakt op de AVG’ is niet betwist. De vraag is enkel of dat recht te dezen gegrond was rekening gehouden met de volledige context (zie hiervoor). Zoals gesteld is het gegeven dat de klaagster geen antwoord gaf op de vraag van de FOD FINANCIËN na de administratieve procedure, niet determinerend. Het is haar gedrag voorafgaand aan de Bestreden Beslissing dat bepalend is. Daarbij merkt het Marktenhof op dat het fiscaal onderzoek van de FOD FINANCIËN in het kader waarvan FOD FINANCIËN gewag maakt van een mogelijke kwalificatie als (vermoedelijke) ‘stroman’ niet kennelijk aan een verwacht belang ontbreekt. Het bestrijden van mogelijke internationale belastingfraude en –ontwijking vormt een door de EU erkende doelstelling van algemeen belang in de zin van artikel 52 (1) van het Handvest.

De Bestreden Beslissing overweegt als antwoord op het eerste middel van verzoeker (in de rechtspleging voor de Geschillenkamer):

“15. De verweerder stelt dat deze overeenkomstig zijn wettelijke opdracht gerechtigd is om standpunt in te nemen omtrent fiscaal relevante gegevens teneinde de juiste heffing van de belasting te verzekeren en wijst erop dat dit volgt uit artikel 322, §1 WIB92 dat bepaalt: “De administratie mag, wat een bepaalde belastingplichtige betreft, geschreven attesten inzamelen, derden horen, een onderzoek instellen, en binnen de door haar bepaalde termijn, welke wegens wettige redenen kan worden verlengd, van natuurlijke of rechtspersonen, alsook van verenigingen zonder rechtspersoonlijkheid alle inlichtingen vorderen die zij nodig acht om de juiste heffing van de belasting te verzekeren.”

16. De verweerder stelt dat deze bijgevolg in een voorafgaande kennisgeving van aanwijzingen van belastingontduiking ten aanzien van persoon Y mag stellen dat klaagster wordt vermoed op te treden als stroman en stelt dat een andere lezing van voormelde bepaling niet enkel strijdig zou zijn met artikel 322 WIB92 zelf doch eveneens met het recht op vrije meningsuiting van de ambtenaar in de zin van artikel 10 EVRM.

17. De verweerder stelt dat het de bevoegdheid is van de fiscale rechtbanken om uitspraak te doen omtrent geschillen betreffende de belastingwet en bijgevolg de vraag of eerstgenoemde de klaagster al dan niet terecht kwalificeerde als ‘stroman’.

18. De verweerder voegt hieraan toe dat de klaagster onder het voorwendsel van de verwerking van persoonsgegevens niet kan verhinderen dat de ambtenaren van eerstgenoemde standpunt innemen omtrent fiscaal relevante gegevens. De verweerder herhaalt in dit verband dat een door hem geformuleerde mening geen persoonsgegeven vormt, zodat de klaagster hiervan niet de rectificatie, beperking of wissing kan vragen.

19. De verweerder stelt tot slot dat dient te worden opgemerkt dat het verslag van het vooronderzoek waarin het standpunt van de ambtenaar omtrent een bepaalde fiscale problematiek wordt weergegeven, geen verwerking van persoonsgegevens is die in een bestand is opgenomen of die bestemd is om daarin te worden opgenomen (artikel Beslissing ten gronde 66/2021 - 6/33 4, § 6 AVG) en dat het verslag op zichzelf geen gestructureerd geheel van persoonsgegevens vormt dat via criteria toegankelijk is.”

De Bestreden Beslissing motiveert niet op welke gronden dit middel verworpen wordt.

De Bestreden Beslissing schendt aldus de motiveringsplicht zoals deze vervat is in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

7.4.5.

Het tweede middel van verzoeker te weten dat de Bestreden Beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, aangezien de Geschillenkamer bij de voorbereiding van de bestreden beslissing niet de werkelijke beweegredenen van de klagster heeft onderzocht en het klachtenrecht wordt misbruikt door klagster omdat de werkelijke beweegreden is om informatie te bekomen of er lastens klagster al dan niet een fiscaal onderzoek wordt gevoerd, is gegrond.

7.5. Bespreking -

Schending van de motiveringsplicht (zijn de inbreuken, die het voorwerp van een sanctie hebben uitgemaakt, bewezen en is dit bewijs afdoende gemotiveerd?)

Met betrekking tot de klacht zelf, laat de GBA – met verwijzing naar het arrest Nowak van 20 december 2017 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat onder meer stelt: “[h]et gebruik van de woorden “iedere informatie” in de definitie van het begrip “persoonsgegevens” (...) wijst er immers op dat het de bedoeling van de Uniewetgever was om een ruime betekenis te geven aan dit begrip, dat niet beperkt is tot gevoelige of persoonlijke informatie maar zich potentieel uitstrekt tot elk soort informatie, zowel objectieve informatie als subjectieve informatie onder de vorm van meningen of beoordelingen, op voorwaarde dat deze informatie de betrokkene ‘betreft’ - terecht gelden dat de vermelding van de klagster als mogelijke stroman, als een persoonsgegeven in de zin van artikel 4.1 AVG moet aanzien worden.

Het Marktenhof heeft zich niet uit te spreken over de merites van de paragrafen 68 tot 70 van de Bestreden Beslissing (inhoud van de klacht, mogelijkheid om de klacht uit te breiden lopende de procedure) vermits deze te dezen niet bestreden worden en er overigens ook geen rechtsgevolgen met betrekking tot de Bestreden Beslissing werden aan gekoppeld.

Dat de FOD FINANCIËN de verwerkingsverantwoordelijke is, kan niet betwist worden.

De Bestreden Beslissing overweegt (randnummers 80 tot 87) dat:

“80. Overeenkomstig artikel 12.3 AVG dient de verwerkingsverantwoordelijke de betrokkene “onverwijld en in ieder geval binnen een maand na ontvangst van het verzoek krachtens de artikelen 15 tot en met 22” informatie te verstrekken over het gevolg dat aan het verzoek is gegeven.

Afhankelijk van de complexiteit van de verzoeken en van het aantal verzoeken kan die termijn indien nodig met nog eens twee maanden worden verlengd. De verwerkingsverantwoordelijke dient de betrokkene desgevallend binnen één maand na de ontvangst van het verzoek in kennis te stellen van een dergelijke verlenging.

81. Artikel 12.4 AVG stelt dat “wanneer de verwerkingsverantwoordelijke geen gevolg geeft aan het verzoek van de betrokkene, hij deze laatste onverwijld en uiterlijk binnen één maand na ontvangst van het verzoek [dient mee te delen] waarom het verzoek zonder gevolg is gebleven, en informeert hij hem over de mogelijkheid om klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit en beroep bij de rechter in te stellen”.

82. Ook de wet van 3 augustus 2012 preciseert in zijn artikelen 11 §3 (recht op informatie), 11/1 § 3 (recht op inzage), 11/2 §3 (recht op rectificatie) en 11/3 §3 (recht op beperking van de verwerking) dat “de functionaris voor gegevensbescherming van de verwerkingsverantwoordelijke de betrokkene schriftelijk [informeert], onverwijld, en in ieder geval binnen één maand na de ontvangst van het verzoek, over iedere weigering of beperking van zijn recht (...) van de hem betreffende persoonsgegevens alsook van de redenen voor deze weigering of beperking. (...) Afhankelijk van de complexiteit van de verzoeken en van het aantal verzoeken kan die termijn indien nodig met nog eens twee maanden worden verlengd. De verwerkingsverantwoordelijke stelt de betrokkene binnen één maand na ontvangst van het verzoek in kennis van deze verlenging en van de redenen voor het uitstel.”

83. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het eerste verzoek tot inzage door de klaagster werd ingediend op datum van 18 juli 2019. Op 7 augustus deelde de verweerder aan de klaagster mee dat diens verzoek diende te worden gericht aan de Dienst voor Informatieveiligheid en Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de klaagster haar verzoek de volgende dag, op 8 augustus 2019, aan voormelde dienst toestuurde. Op 26 september 2019 richtte de klaagster een herinnering aan de verweerder betreffende voormeld verzoek.

84. Bij beslissing van 28 oktober 2019 antwoordde de verweerder op het verzoek om informatie, inzage, rectificatie en beperking van de verwerking, ingediend namens de klaagster door haar raadslieden, als volgt: “Uit de elementen van het dossier blijkt dat uw cliënte zelf niet het voorwerp uitmaakt van een onderzoek van de [verweerder]. Er

werden geen onderzoeksdaden gesteld in hoofde van uw cliënte. De [verweerder] heeft naar aanleiding van enkele fiscale onderzoeken ten aanzien van derden wel informatie uit publieke bronnen over uw cliënte ingewacht. De informatie dat uw cliënte mandaten heeft in diverse vennootschappen is afkomstig uit publieke bronnen. Op 7 augustus 2019 werd reeds door de [verweerder] toelichting en inzage in het administratief dossier van uw cliënte toegestaan in het kader van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Tijdens deze inzage, die plaatsvond op 21 augustus 2019, heeft u, behoudens misverstand, reeds de gevraagde relevante gegevens verkregen. De persoonsgegevens van uw cliënte werden enkel voor een welbepaald gewettigd doel verzameld. Tot slot is het recht op gegevenswissing op basis van artikel 17, lid 3 b) AVG niet van toepassing daar de verwerking noodzakelijk is voor het vervullen van een wettelijke verwerkingsplicht van de [verweerder].”

85. Uit bovenstaande blijkt dat de verweerder het verzoek tot uitoefening van de rechten van de klagster niet binnen de door artikel 12.3 en 12.4 AVG en door de wet van 3 augustus 2012 voorgeschreven termijn van één maand behandelde, noch laatstgenoemde binnen voormelde termijn heeft geïnformeerd in verband met een eventuele verlenging ervan omwille van de complexiteit van het verzoek.

86. De Geschillenkamer wijst erop dat de door de verweerder verleende inzage in het kader van de wetgeving openbaarheid van bestuur deze laatste niet ontheft van zijn verplichting overeenkomstig artikel 12.3 en 12.4 AVG alsook de wet van 3 augustus 2012 de klagster binnen de hiertoe voorziene termijn in kennis te stellen van het gevolg dat werd gegeven aan het verzoek tot uitoefening van haar rechten op grond van de AVG, dat overigens niet enkel een verzoek tot inzage betrof doch eveneens een verzoek om informatie, rectificatie en beperking van de gegevensverwerking.

87. De Geschillenkamer oordeelt bijgevolg dat de verweerder aldus een inbreuk heeft gepleegd op artikel 12.3 en 12.4 AVG alsook op de artikelen 11 §3, 11/1 § 3, 11/2 §3 en 11/3 §3 van de wet van 3 augustus 2012.”

De vraag stelt zich of de termijnen van artikel 12.3 en 12.4 AVG vervaltermijnen zijn dan wel of het termijnen van orde zijn, die als richtsnoeren gelden.

Punt 86 van de preambule stelt:

“(86) De verwerkingsverantwoordelijke moet de betrokkene zonder onredelijke vertraging in kennis stellen van de inbreuk in verband met persoonsgegevens wanneer die inbreuk in verband met persoonsgegevens grote risico's voor de rechten en vrijheden van de natuurlijke persoon met zich kan brengen, zodat hij de nodige voorzorgsmaatregelen kan treffen. De kennisgeving dient zowel de aard van de inbreuk in verband met persoonsgegevens te vermelden als aanbevelingen over hoe de natuurlijke persoon in kwestie mogelijke negatieve gevolgen kan beperken. Dergelijke kennisgevingen aan betrokkenen dienen zo snel als redelijkerwijs mogelijk te worden gedaan, in nauwe samenwerking met de toezichthoudende autoriteit en

met inachtneming van de door haarzelf of door andere relevante autoriteiten, zoals rechtshandhavingsautoriteiten, aangereikte richtsnoeren. Zo zouden betrokkenen bijvoorbeeld onverwijld in kennis moeten worden gesteld wanneer een onmiddellijk risico op schade moet worden beperkt, terwijl een langere kennisgevingstermijn gerechtvaardigd kan zijn wanneer er passende maatregelen moeten worden genomen tegen aanhoudende of soortgelijke inbreuken in verband met persoonsgegevens.”

Er is niet meteen een tekstargument dat toelaat te stellen dat het niet scrupuleus naleven van de termijnen op zich onomstootbaar een inbreuk uitmaakt.

Waar de tekst van artikel 12.3 en 12.4 AVG stelt dat de verwerkingsverantwoordelijke de bedoelde informatie verstrekt “binnen een redelijke termijn, maar uiterlijk binnen één maand na de verkrijging van de persoonsgegevens, afhankelijk van de concrete omstandigheden waarin de persoonsgegevens worden verwerkt” kan deze tekst uitgelegd worden dat de AVG er van uitgaat dat een termijn van een maand, een redelijke termijn uitmaakt doch door de term ‘redelijke termijn’ als uitgangspunt te gebruiken, moet afgeleid worden dat de term “uiterlijk” te aanzien is als een eindtermijn voor zover er geen redelijke verantwoording voor het overschrijden van de termijn voorhanden is.

Uit de Bestreden Beslissing (randnummers 83 en 84 zoals hiervoor geciteerd) blijkt dat de FOD FINANCIËN binnen de termijnen aan de klagster heeft geantwoord en dat hij, op het verzoek van 18 juli 2019 op 7 augustus 2019 inzage heeft verleend in het administratief dossier en dat tijdens die inzage, die plaatsvond op 21 augustus 2019, de gevraagde relevante gegevens door de klagster werden verkregen.

De beslissing die voorhoudt dat de FOD FINANCIËN de termijnen van de artikelen 12.3 en 12.4 AVG niet heeft gerespecteerd, is niet naar recht verantwoord.

7.6. De overige middelen.

7.6.1.

Gelet op wat voorafgaat dienen de overige middelen van de FOD FINANCIËN niet verder onderzocht te worden, vermits zij niet tot een andere beslissing dat de vernietiging van de Bestreden Beslissing kunnen leiden.

7.6.2.

Ten aanzien van de overige middelen van de GBA beslist het Marktenhof:

- Het eerste verweermiddel is niet gegrond: zie punt 7.1.
- Het tweede, vierde, vijfde en zesde verweermiddel zijn gegrond.
- Het derde verweermiddel is niet gegrond: zie punt 7.4.

- Het zevende, achtste en negende verweermiddel zijn niet pertinent gezien de vernietiging van de Bestreden Beslissing op grond van de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.
- Het tiende en elfde verweermiddel zijn niet gegrond zie punten 7.4 en 7.5.
- Het twaalfde tot zestiende verweermiddel zijn zonder voorwerp gezien zij betrekking hebben op de gevolgen van de Bestreden Beslissing voor zover deze niet vernietigd zou worden.

7.7. Prejudiciële vraag.

7.7.1.

Ondergeschikt stelt de GBA als vierde onderdeel van haar achtste verweermiddel (tegen het derde middel van de FOD FINANCIËN):

Vierde onderdeel van het verweermiddel: in ondergeschikte orde verzoekt de GBA Uw Hof om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen aangaande de uitlegging van artikel 16 AVG

Voor zover Uw Hof, spijs het voorgaande, van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing mogelijk gebaseerd is op een foutieve lezing van het recht op rectificatie uit artikel 16 AVG, verzoekt de GBA Uw Hof om, alvorens ten gronde te oordelen, de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te richten:

“Moet het recht op rectificatie uit artikel 16 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming zo worden geïnterpreteerd dat het zich ertegen verzet dat een nationale toezichthoudende autoriteit de belastingdienst van haar lidstaat beveelt om de betrokkene toe te laten een andersluidende verklaring te laten toevoegen aan fiscale dossiers van derde belastingplichtigen waarin de betrokkene wordt gekwalificeerd als (vermoedelijke) ‘stroman’?”

7.7.2.

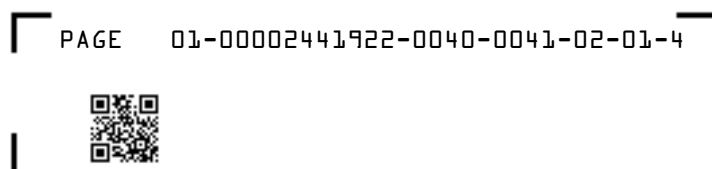
Het komt de GBA niet toe zich in te mengen in de vraag wie of wat als een *stroman* kan of moet aanzien worden.

Ingevolge deze beslissing en de omstandigheid dat het Marktenhof meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, is het Marktenhof niet gehouden tot het stellen van prejudiciële vragen.

Het achtste middel van de GBA is niet gegrond.

8. Beslissing.

Het door de FOD FINANCIËN ingestelde verhaal is ontvankelijk en gegrond.

9. De gerechtskosten.

De GBA is de in het ongelijk gestelde partij. Zij dient tot het betalen van de gerechtskosten veroordeeld te worden.

De rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op de basisvergoeding voor niet in geld waardeerbare vorderingen te weten € 1.560,00.

Om deze redenen,

Het hof, rechtdoende op tegenspraak

Gezien artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het verhaal ingesteld door de FOD FINANCIËN tegen de Gegevensbeschermingsautoriteit ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt derhalve de beslissing van 4 juni 2021 nr. 66/2021 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit in zaak nr. DOS-2020-00818.

Veroordeelt de GEGEVENS BESCHERMINGS AUTORITEIT tot de betaling van de gerechtskosten, wat de rechtsplegingsvergoeding betreft begroot op € 1.560.

Veroordeelt de GEGEVENS BESCHERMINGS AUTORITEIT, overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie, hypotheek- en griffierechten, tot de betaling van het rolrecht van 400,00 euro, en tot het definitief ten laste nemen van de bijdrage van 20 euro voor het Budgetair Fonds.

Dit rolrecht is na uitnodiging te betalen aan de Belgische Staat.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 19^e kamer A van het hof van beroep te Brussel op 1 december 2021,

waar aanwezig waren:

Dhr. M. BOSMANS,
Mevr. A-M. WITTERS,
Dhr. F. FOGLI,
Dhr. S. DE COOMAN,

Raadsheer dd. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier,

S. DE COOMAN

F. FOGLI

A-M. WITTERS

M. BOSMANS

PAGE 01-00002441922-0041-0041-02-01-4

